

Linh Đạo

ME TÊRÊSA CALCUTA

Mục Lục

CẦU NGUYỆN	6
Kết Quả của Thinh Lặng là Cầu Nguyện	6
Cầu Nguyện Thế Nào?.....	9
Hãy Xây Dựng Gia Đình Bạn Thành Một Gia Đình Yêu Thương	12
Thiên Chúa là Bạn Sự Thinh Lặng	15
Bình Đẳng Trước Thiên Chúa	17
Cầu Nguyện Hằng Ngày.....	18
ĐỨC TIN.....	22
Kết Quả của Cầu Nguyện là Đức Tin	22
Thiên Chúa Thử Thách Chúng Ta.....	26
Mọi Sự Sống Đều Đáng Quý Đối Với Thiên Chúa	27
Giáo Hội Là Gia Đình Chúng Ta.....	28
Đức Tin là Quà Tặng của Thiên Chúa.....	29
Tôi Trên Đường Đến Thiên Đàng.....	31
Kết Quả của Đức Tin là Tình Yêu	33
TÌNH YÊU	36
Sự Ấm Áp của Bàn Tay Chúng Ta.....	36
Mỗi Một Hành Động Yêu Thương là Một Lời Cầu Nguyện	41
Yêu Cho Đến Khi Đau Khổ	43
Người Đau Khổ Vui Vẻ	46
PHỤC VỤ.....	49
Kết Quả của Tình Yêu là Phục Vụ	49
Gandhiji Prem Nivas, Titagarh, Calcutta	53

Shishu Bhavan, Calcutta.....	54
Nirmal Hriday, Calcutta.....	57
Những Đảo Anh Quốc.....	58
Công Việc Của Những Nam Tu Sĩ.....	60
Có Quá Nhiều Việc Để Làm	63
Sức Lôi Cuốn -- Hành Động Cách Đơn Giản	65
Bác Ái Trong Hành Động	67
Donna.....	68
Linda.....	69
Judith.....	71
Michael.....	73
Penny.....	74
Dave	77
Gerry.....	78
Katie và Ken	80
Nigel	81
Mary.....	84
Geraldine.....	85
Peter.....	87
BÌNH AN.....	91
Kết Quả của Phục Vụ là Bình An.....	91
Khi Quên Mình Là Lúc Gặp Lại Bản Thân	96
Lời kết.....	98
Dù Gì Đi nữa	99

Tấm danh thiếp của Mẹ Têrêsa Calcutta thường in năm dòng chữ dưới đây, và được phân phát cho mọi người để nói lên hướng đi, lối sống đơn giản của Mẹ Têrêsa mà linh đạo ấy được tinh lọc từ những cảm nghiệm khi ngài làm việc cho những "người nghèo nhất trong những người nghèo" vì tình yêu Thiên Chúa.

Nó gồm sáu bước căn bản: *thinh lặng, cầu nguyện, tin tưởng, bác ái, phục vụ, và bình an*. Làm quen với một trong những bước này sẽ tự nhiên dẫn đến bước khác. Nếu ai sống theo tiến trình này cách tự nhiên thì đời sống của họ đương nhiên sẽ dễ dàng hơn, vui vẻ hơn, và bình an hơn.

Bởi suy niệm và thực hành một số điều sau đây, chúng ta cũng có thể khám phá ra những lợi ích của một lối sống đơn giản -- và chúng ta không nhất thiết phải là người Công Giáo, hay tôn giáo nào đặc biệt để thực hành các điều ấy. Nếu chúng ta thấy xa lạ với sự thinh lặng, hay không biết cầu nguyện thì Mẹ Têrêsa đề nghị hãy thử dâng hiến những hành động bác ái nhỏ bé cho người khác -- và chúng ta sẽ thấy tâm hồn mình mở rộng. Điều quan trọng là, khi đọc, chúng ta cũng phải thi hành điều gì đó, bất cứ điều gì, và bởi hành động yêu thương đó chúng ta (và người khác) sẽ được phong phú hơn.

Kết Quả Của Thinh Lặng là CẦU NGUYỆN

Kết Quả Của Cầu Nguyện Là ĐỨC TIN

Kết Quả Của Đức Tin Là TÌNH YÊU

Kết Quả Của Tình Yêu Là PHỤC VỤ

Kết Quả Của Phục Vụ Là BÌNH AN

Kết Quả Của Tình Yêu Là PHỤC VỤ

Kết Quả Của Phục Vụ Là BÌNH AN

CẦU NGUYỆN

Kết Quả của Thinh Lặng là Cầu Nguyện

Tất cả chúng ta phải dành thời giờ để thinh lặng và tịnh niệm, nhất là những ai sống trong các thành phố lớn như Nữu Ước, Luân Đôn là nơi mà mọi thứ đều chuyển dịch quá nhanh. Đây là lý do tôi quyết định cho mở căn nhà đầu tiên của dòng dành cho các chị em cầu nguyện (công việc của họ là cầu nguyện gần như suốt ngày) ở

Nữu Ước chứ không ở Hi-mã-lạp-son: Tôi thấy sự thinh lặng và tịnh niệm cần thiết hơn ở những thành phố trên thế giới.

Tôi luôn luôn bắt đầu cầu nguyện trong thinh lặng, vì chính trong sự thinh lặng của tâm hồn mà Thiên Chúa lên tiếng. Thiên Chúa là bạn của sự thinh lặng -- chúng ta cần lắng nghe Thiên Chúa không vì những gì chúng ta nói với Ngài nhưng vì những gì Ngài nói với chúng ta và qua chúng ta, đó mới là vấn đề. Cầu nguyện nuôi dưỡng linh hồn -- như máu đối với cơ thể thế nào thì cầu nguyện đối với linh hồn cũng vậy -- và đưa bạn tới gần Thiên Chúa hơn. Cầu nguyện cũng đem cho bạn một tâm hồn trong trắng và thanh khiết. Một tâm hồn trong trắng có thể thấy Thiên Chúa, có thể nói với

Thiên Chúa, và có thể thấy tình yêu của Thiên Chúa trong người khác. Khi bạn có một tâm hồn trong trắng có nghĩa bạn cởi mở và thành thật với Thiên Chúa, bạn không giấu Ngài điều gì, và như thế Thiên Chúa có thể lấy nơi bạn bất cứ gì Ngài muốn.

Nếu bạn đang tìm kiếm Thiên Chúa và không biết khởi sự từ đâu, hãy học cầu nguyện và bỏ qua mọi lo lắng để cầu nguyện hàng ngày. Bạn có thể cầu nguyện bất cứ lúc nào, bất cứ đâu. Bạn không buộc phải ở trong nhà thờ hay nhà nguyện. Bạn có thể cầu nguyện khi làm việc -- công việc không gián đoạn cầu nguyện và cầu nguyện cũng không gián đoạn công việc. Bạn có thể xin người tu sĩ hướng dẫn, hoặc thử nói chuyện trực tiếp với Thiên Chúa. Đơn sơ nói với Ngài. Kể với Ngài đủ mọi thứ, hãy nói với Ngài. Ngài là cha chúng ta, Ngài là cha của tất cả chúng ta dù bất cứ tôn giáo nào. Tất cả chúng ta đều được Thiên Chúa dựng nên, chúng ta là con của ngài. Chúng ta phải tín thác vào Ngài và yêu quý Ngài, tin vào Ngài, làm việc cho Ngài. Và nếu cầu nguyện, chúng ta sẽ được câu trả lời cho những gì chúng ta cần.

Không có sự cầu nguyện tôi không thể làm việc dù chỉ nửa giờ. Tôi có được sức mạnh của Thiên Chúa qua việc cầu nguyện, đó là điều mà tất cả các chị em đều hiểu, kể cả Chị Dolores, là người ở trong Dòng ba mươi lăm năm và bây giờ là nữ tu làm việc cho những người hấp hối và tuyệt vọng ở Calcutta, Nirmal Hriday:

"Mỗi buổi sáng khi thức dậy, các nữ tu đều biết những gì sẽ xảy đến trong ngày, đôi khi thật khó khăn cho họ. Sự cầu nguyện đã giúp họ thêm sức

manh -- sự cầu nguyện bồi dưỡng, giúp đỡ, và đem cho chúng tôi tất cả niềm vui để gánh vác những gì chúng tôi phải làm. Chúng tôi bắt đầu một ngày với việc cầu nguyện và Thánh Lễ, chúng tôi chấm dứt một ngày với giờ chiều trước Chúa Giêsu. Để liên tục làm việc và liêc tục cho đi cần có ân sủng của Thiên Chúa -- nếu không chúng tôi không thể sống nổi."

Cũng thế, Chị Charmaine Jose, là người trông coi nhà chăm sóc các trẻ em, Shishu Bhavan, ở Calcutta nói:

"Tôi không hiểu làm sao có thể đương đầu với cái nóng nực và bận rộn của công việc này mà không có sự cầu nguyện, nhưng công việc được dâng trọn cho Ngài bởi thế chúng tôi vui sướng để làm việc."

Chị Kateri, bề trên nhà dòng ở Bronx, Nữ Ước, giải thích điều này qua chính cảm nghiệm của chị:

"Điều quan trọng nhất mà nhân loại có thể làm là cầu nguyện, bởi vì chúng ta được dựng nên cho Thiên Chúa và tâm hồn chúng ta bứt rứt cho tới khi được nghỉ ngơi trong Ngài. Và chính trong sự cầu nguyện mà chúng ta chạm được với Thiên Chúa. Chúng ta được dựng nên cho Thiên Đàng và chúng ta sẽ không lên Thiên Đàng nếu chúng ta không cầu nguyện cách nào đó. Không cần thiết phải có một hình thức cầu nguyện."

"Tôi thường chia sẻ điều này với những người trong tù tôi đến thăm. Tôi cho họ một thí dụ: Nếu ông phải đi xa, ông cần cái gì? Và họ trả lời, 'Cần chiếc xe và dầu xăng.' Và chúng tôi vui vẻ đi đến kết luận: dầu xăng là sự cầu nguyện, chiếc xe là cuộc đời, và hành trình là lên thiên đàng, bạn phải có

bản đồ, bạn phải biết bạn đi đâu. Tôi muốn nói đầu xăng cho cuộc đời là sự cầu nguyện, và không có nó chúng ta không đến được nơi của chúng ta, và chúng ta không đạt được sự trọn vẹn của con người chúng ta."

Cầu Nguyện Thế Nào?

Đơn Giản Là Sự Gặp Gỡ Với Thiên Chúa

Hãy bắt đầu và chấm dứt một ngày với sự cầu nguyện.

Hãy đến với Thiên Chúa như một đứa bé. Nếu bạn thấy khó để cầu nguyện, bạn có thể nói, "*Xin Thần Linh hãy ngự đến để hướng dẫn con, bảo vệ con, cho tâm trí con trong sáng để có thể cầu nguyện.*" Hay, nếu bạn cầu nguyện với Đức Mẹ, bạn có thể nói, "*Lạy Mẹ Maria, Mẹ Chúa Giêsu, xin là mẹ của con ngay bây giờ, xin giúp con cầu nguyện.*"

Khi cầu nguyện, hãy cảm tạ Thiên Chúa vì tất cả những quà tặng của Ngài, bởi vì mọi sự là của Ngài và ơn sủng là từ Ngài. Linh hồn bạn là quà tặng của Thiên Chúa. Nếu bạn là người Công Giáo, bạn có thể đọc kinh Lạy Cha, kinh Kính Mừng, lần chuỗi Mai Khôi hay đọc kinh Tin Kính -- là những kinh phổ thông. Nếu bạn và gia đình có những ý nguyện riêng thì hãy cầu nguyện cho những ý nguyện đó.

Nếu bạn tin thác vào Thiên Chúa và sức mạnh của sự cầu nguyện, bạn sẽ vượt qua mọi tâm tình nghi ngờ, sợ hãi và cô đơn mà người ta thường cảm thấy.

Nếu có điều gì làm bạn bối rối, bạn có thể đi Xưng Tội (nếu bạn là Công Giáo) và trở nên trong trắng, bởi vì Chúa Giêsu tha thứ mọi sự qua vị linh mục. Đó là món quà tuyệt vời của Thiên Chúa khi chúng ta bước vào toà Hoà Giải với đầy tội lỗi và bước ra với sự trong trắng. Tuy nhiên, dù bạn có Xưng Tội hay không, dù bạn là Công Giáo hay không, ít nhất bạn phải biết cách "Xin Lỗi" Thiên Chúa.

Mỗi tối trước khi đi ngủ bạn phải kiểm điểm lương tâm (bởi vì bạn không biết có còn sống đến sáng mai không!). Bất cứ gì làm bạn bối rối, hay bất cứ gì sai trái bạn đã làm, bạn cần phải sửa chữa lại. Thí dụ, bạn đã lấy trộm cái gì đó, thì bạn phải tìm cách trả lại. Nếu bạn làm ai đau khổ, hãy cố đền đáp cho họ; hãy trực tiếp làm cho họ. Nếu bạn không thể đền đáp kiểu đó, ít nhất là đền đáp cho Thiên Chúa bằng cách nói rằng, "*Con thật sự hối lỗi.*" Điều này quan trọng vì nếu chúng ta hành động vì yêu thương thì chúng ta phải đền bù. Bạn có thể nói, "*Lạy Chúa, con xin lỗi vì đã xúc phạm đến Ngài và con hứa sẽ cố gắng không xúc phạm đến Ngài nữa.*" Thật sung sướng khi không bị vướng mắc, khi tâm hồn được trong trắng. Hãy nhớ rằng Thiên Chúa đầy lòng thương xót, Ngài là người cha đầy thương xót của tất cả chúng ta. Chúng ta là con của Ngài và Ngài sẽ tha thứ và quên đi nếu chúng ta nhớ làm như vậy.

Hãy kiểm điểm tâm hồn mình trước hết, để xem có quên tha thứ cho ai, vì làm sao chúng ta có thể xin Thiên Chúa tha thứ cho chúng ta nếu chúng ta không tha thứ cho người khác? Hãy nhớ rằng, nếu bạn thật sự sám hối, thật sự muốn thi hành điều đó với tâm hồn trong sạch, bạn sẽ được trong

trắng trong ánh mắt của Thiên Chúa. Ngài sẽ tha thứ cho bạn nếu bạn thật sự nói lên lỗi lầm. Bởi thế hãy cầu nguyện để có thể tha thứ những ai làm bạn đau khổ hay những người bạn không thích, và hãy tha thứ như bạn được tha thứ.

Bạn cũng có thể cầu nguyện cho công việc của người khác và giúp đỡ họ. Thí dụ, trong cộng đoàn của chúng tôi có những người chuyên giúp đỡ "*cái tôi thứ hai*", họ là những người dâng lời cầu nguyện cho những ai cần sức mạnh để gánh vác công việc của mình. Và chúng tôi cũng có những nam nữ tu sĩ chiêm niệm, cầu nguyện cho chúng tôi mọi lúc.

Thật nhiều câu chuyện về sức mạnh của cầu nguyện và cách mà Thiên Chúa luôn ở với chúng tôi. Một linh mục, Cha Bert White, đến thăm chúng tôi ở Calcutta vì ngài thích công việc của chúng tôi. Ngài đến thật đúng lúc:

"Tôi đang trên đường đến thăm công việc của Mẹ Têrêsa và các Nữ Tu Bác Ái Truyền Giáo, và tôi quyết định tham dự Thánh Lễ ở Nhà Mẹ. Khi đến cửa, tôi được một chị chào đón và nói với tôi, 'Cảm tạ Chúa, cha đã đến đây, mời cha vào.' Tôi nói, 'Tại sao chị biết tôi là linh mục?' (vì tôi không mặc áo tu sĩ), chị trả lời, 'Vị linh mục thường dâng lễ ở đây hôm nay không đến được, nên chúng con cầu xin Chúa gửi đến một linh mục khác.'"

Hãy Xây Dựng Gia Đình Bạn Thành Một Gia Đình Yêu Thương

Sự cầu nguyện cần cho con cái và gia đình. Tình yêu bắt đầu từ trong nhà và đó là lý do tại sao thật quan trọng để cùng nhau cầu nguyện. Nếu bạn cùng cầu nguyện bạn sẽ ở cùng với nhau và yêu thương nhau như Thiên Chúa yêu thương mỗi người chúng ta. Dù thuộc bất cứ tôn giáo nào, chúng ta phải cùng nhau cầu nguyện. Con cái cần học cách cầu nguyện và chúng cần có cha mẹ cầu nguyện với chúng. Nếu chúng ta không làm điều này, sẽ thật khó để trở nên thánh thiện, để nối tiếp, để kiên cường chúng ta trong đức tin.

Chị Theresina, Bề trên Vùng của Những Đảo Anh Quốc và Ái Nhĩ Lan, chia sẻ cảm nghiệm này:

"Chính từ gia đình mà con cái nhận được những đào luyện tinh thần, và trong gia đình con cái được phương tiện nuôi dưỡng và lớn lên. Bây giờ những điều ấy không còn nữa. Đa số những cha mẹ mà chúng tôi tiếp xúc

đã mất đức tin và như thế mất đi bất cứ sự lệ thuộc nào vào Thiên Chúa. Họ bị mất đi tất cả những quà tặng mà Thiên Chúa có thể cho họ để nuôi dưỡng con cái một cách thích hợp; họ bị mất đi sự khôn ngoan và sự phân biệt chín chắn để hướng dẫn con cái khi cần. Nhiều cha mẹ nói với tôi, 'Tôi rất hối tiếc, tôi không thể kiểm soát được con cái, chúng đã vượt khỏi tầm tay!'

Có quá nhiều đau khổ trong các gia đình ngày nay trên toàn thế giới nên thật quan trọng để cầu nguyện, và thật quan trọng để tha thứ. Người ta hỏi tôi phải khuyên bảo thế nào cho đôi vợ chồng đang gặp khó khăn, tôi luôn luôn trả lời "*Cầu nguyện và tha thứ*"; và cho những thanh thiếu niên từ những mái nhà đầy hung bạo, "*Cầu nguyện và tha thứ*"; và cho những người mẹ cô độc không được gia đình hỗ trợ, "*Cầu nguyện và tha thứ*." Bạn có thể nói, "*Lạy Chúa, con yêu Chúa. Lạy Chúa, con hối lỗi. Lạy Chúa, con tin ở Chúa. Lạy Chúa, con tín thác vào Chúa. Xin giúp con yêu thương nhau như Chúa yêu thương chúng con.*"

Chúng ta cầu nguyện với Thánh Gia (Mẹ Maria, Thánh Giuse, và Chúa Giêsu) cho gia đình chúng ta. Chúng ta nói:

Lạy Cha trên trời,

Ngài đã ban cho chúng con một gương mẫu đời sống trong Gia Đình Thánh Thiện ở Na-gia-rét. Lạy Cha yêu quý, xin hãy giúp chúng con biến đổi gia đình chúng con thành một Na-gia-rét khác, nơi mà tình yêu, bình an và niềm vui ngự trị.

Xin cho gia đình con biết suy niệm nhiều, biết yêu quý Thánh Thể, và rạng rỡ niềm vui.

Xin giúp chúng con sống chung với nhau trong lúc vui cũng như lúc buồn qua việc cầu nguyện chung.

Xin dạy chúng con nhận biết Chúa Giêsu hiện diện trong mỗi người chúng con, nhất là trong sự đau khổ được ẩn giấu của Ngài.

Xin Thánh Thể Thánh Tâm của Chúa Giêsu biến đổi tâm hồn chúng con nên hiền từ và khiêm tốn như tâm hồn Ngài và giúp chúng con gánh vác trách nhiệm gia đình trong phương cách thánh thiện.

Xin giúp chúng con yêu thương nhau như Thiên Chúa yêu thương mỗi người chúng con mỗi ngày một hơn, và tha thứ lỗi lầm của nhau như Chúa tha tội cho chúng con.

Lạy Cha yêu quý, xin hãy giúp con nhận lãnh bất cứ những gì Cha ban và cho đi bất cứ những gì Cha lấy lại với nụ cười thật tươi.

Xin Trái Tim Vô Nhiễm Mẹ Maria, là nguồn vui của chúng con, cầu cho chúng con.

Xin Thánh Giuse cầu cho chúng con.

Xin Thiên Thần Bản Mệnh hãy ở với chúng con, xin hướng dẫn và bảo vệ chúng con. Amen.

Thiên Chúa là Bạn Sự Thinh Lặng

Tất cả chúng ta cần thời giờ để thinh lặng, để suy niệm và để cầu nguyện. Nhiều người nói với tôi thật khó để tìm được sự thinh lặng trong đời sống náo nhiệt của họ.

Trước hết, Chị Theresina và Chị Kateri nhận xét và khuyên bảo về điều này:

"Tôi thấy có quá nhiều ồn ào trong đời sống hiện đại -- và vì lý do này nên nhiều người sợ sự thinh lặng. Vì Thiên Chúa chỉ lên tiếng trong thinh lặng nên đây là vấn đề lớn cho những người tìm kiếm Thiên Chúa. Tỉ như, nhiều người trẻ không biết cách suy niệm và chỉ hành động theo bản năng.

"Trong các thành phố ngày nay có quá nhiều xáo trộn và bạo lực, quá nhiều sự dữ, chán chường, và la hét, ngược với sự bình thản của đồng quê hay tiếng thác nước chảy. Dân chúng cố lấp đầy sự trống rỗng của họ bằng việc ăn uống, nghe radiô, xem truyền hình, và bận rộn với những sinh hoạt bên ngoài. Nhưng sự trống rỗng này chỉ có thể lấp đầy bằng tinh thần, bởi Thiên Chúa. Nếu chúng ta dành thời giờ cho Thiên Chúa vào trong khoảng không này, thì sự đói khát của chúng ta có thể dễ được no thỏa chỉ bởi gặp gỡ Thiên Chúa qua sự cầu nguyện. Từ đó chúng ta có thể tăng trưởng mạnh mẽ hơn trong sự tương giao với Thiên Chúa và trong đời sống tâm linh. Nhưng cầu nguyện thì thật khó trong xã hội chúng ta, là nơi tràn ngập quá nhiều thú tiêu khiển."

"Là một nữ tu Bác Ái Truyền Giáo tôi không có nhiều cơ hội để ở một mình. Chọn đời sống khó nghèo thường có nghĩa thiếu thốn riêng tư -- chúng tôi không có phòng riêng để cầu nguyện và suy niệm một mình. Tuy nhiên, một khi có cơ hội rảnh rỗi nguyện ngày thì điều đầu tiên tôi muốn làm là đọc sách -- tôi rất thích sách và tôi thường bận rộn vì sách -- đọc thật nhiều như tôi muốn. Cuốn sách tôi tìm thấy, như một món quà của Thiên Chúa mà tôi cần đọc, là tuyển tập những bài viết của Thánh Catarina Siena. Vào thời thế kỷ thứ mười bốn ở Ý, ngài sống trong một hoàn cảnh tương tự như của chúng ta -- cố gắng cầu nguyện và giữ tinh lặng trong một gia đình có hai mươi lăm người con. Ngài viết về cách để mỗi người chúng ta có thể tìm thấy một "chỗ" trong chính chúng ta, đó là nơi để cầu nguyện và gặp gỡ Thiên Chúa. Điểm ngài đưa ra là đa số chúng ta không thể đi lên núi và ẩn náu trong hang, bởi thế chúng ta phải khám phá ra chỗ đặc biệt này trong tâm hồn. Tôi tin là chúng ta có thể và cần phải làm như ngài chỉ bảo. Trong những bốn phần của đời sống, chúng ta vẫn cần học cách cầu nguyện và để có thể tìm thấy một chỗ tinh lặng ngay giữa một căn nhà hay thành phố ồn ào.

"Hàng tuần, khi đi thăm những tù nhân, tôi thấy những người ở đó là những người đói khát muốn có một chỗ tinh lặng như thế. Chúng tôi thường dành thời giờ cùng cầu nguyện, và thật tuyệt vời khi thấy những người hung dữ -- nhiều người đã từng giết người và trốn chui trốn nhủi -- cúi đầu như trẻ nhỏ và cầu nguyện cách thành khẩn. Tôi biết là một khi họ đạt được trạng thái tinh lặng nào đó, họ sẽ cảm thấy thật bình an."

Và Chị Dolores cho lời khuyên sau:

"Nếu mọi người trên thế giới để ra năm mươi phút mỗi ngày ngưng làm việc để suy nghĩ, nó sẽ giúp tất cả chúng ta đi theo đường lối của Thiên Chúa, vì chúng ta cần suy niệm, hàng ngày chúng ta cần cầu xin ân sủng của Thiên Chúa, và chúng ta cần đem Ngài vào trong đời sống để chúng ta có thể trao ban Ngài cho người khác. Khi chúng ta có Thiên Chúa trong đời sống, điều ấy sẽ đem lại ý nghĩa cho cuộc sống, sẽ làm mọi sự có giá trị và sinh hoa trái nữa. Sự thiếu vắng Thiên Chúa thường kéo theo những gì kém-tuyệt-hảo trong thế giới chúng ta."

Bình Đẳng Trước Thiên Chúa

Chỉ có một Thiên Chúa và Ngài là Thiên Chúa của tất cả; bởi thế thật quan trọng để mọi người được đối xử cách bình đẳng trước Thiên Chúa. Tôi luôn luôn nói rằng chúng ta phải giúp người theo Ấn giáo trở nên một tín đồ Ấn giáo tốt lành hơn, một người Hồi giáo trở nên một tín đồ Hồi giáo tốt lành hơn, một người Công giáo trở nên một tín đồ Công giáo tốt lành hơn.

Thầy Vinod, người điều hành Gandhiji Prem Nivas, trung tâm người cùi ở Titagarh, Calcutta, hiểu tại sao chúng tôi cố không giảng đạo, nhưng chỉ tỏ cho thấy đức tin của chúng tôi qua hành động và sự phục vụ, như Chị Theresina ở Luân Đôn:

"Chúng tôi tin rằng công việc của mình phải là gương mẫu cho dân chúng. Chúng tôi có tất cả 475 tín hữu -- 30 gia đình là Công Giáo và còn lại là

người Ấn giáo, Hồi giáo, Sikh -- thuộc đủ mọi tôn giáo. Nhưng tất cả mọi người đến cầu nguyện với chúng tôi. Vào lúc bảy giờ mọi người tụ tập lại trong vòng ba mươi phút. Và chúng tôi nghe bài đọc -- có khi từ sách Phúc Âm và có khi từ những thánh thư -- bất cứ sách nào cũng có thể đọc. Đôi khi có một bệnh nhân diễn giảng đôi chút."

"Tôi không thấy trở ngại gì khi dân chúng thuộc mọi tôn giáo cầu nguyện chung với nhau. Điều tôi nhận thấy là người ta đói khát Thiên Chúa, và nếu họ là Kitô giáo hoặc Hồi giáo thì chúng tôi mời họ cầu nguyện với chúng tôi. Có nhiều người theo Hồi giáo trong căn nhà truyền giáo của chúng tôi ở Tây Ban Nha và Pháp và họ muốn cầu nguyện. Và đó là điều chúng tôi nhắm đến, khuyến khích họ cầu nguyện, liên lạc với Thiên Chúa, với bất cứ phương cách gì có thể, bởi vì khi bạn có điều đó thì mọi thứ khác sẽ theo sau."

Cầu Nguyện Hằng Ngày

Hãy cố gắng để nhận ra nhu cầu phải cầu nguyện luôn trong ngày và bỏ qua mọi lo lắng để cầu nguyện. Sự cầu nguyện có thể mở lớn tâm hồn để chứa đựng quà tặng của Thiên Chúa là chính Ngài. Hãy cầu xin và hãy tìm kiếm, và tâm hồn bạn sẽ mở lớn đủ để nhận Ngài và giữ Ngài như của riêng bạn.

Sau đây là những lời cầu nguyện mà chúng tôi đọc hàng ngày. Tôi hy vọng những lời này sẽ giúp bạn rất nhiều nếu bạn chưa biết một lời cầu nguyện

nào, hay nếu muốn biết hơn nữa. Bạn có thể thay chữ "Giêsu" bằng "Thượng Đế" nếu bạn không phải là Kitô hữu.

Tất cả chúng ta hãy trở nên một nhánh đầy hoa trái và thật sự thuộc về cây nho Giêsu, chúng ta sẽ làm vui lòng Ngài bởi chấp nhận Ngài trong đời sống khi Ngài đến:

như sự Thật--để được nói lên;
như sự Sống--để được nuôi dưỡng;
như sự Sáng--để được chiếu soi;
như Tình Yêu--để được yêu thương;
như con Đường--để được dõn bước;
như niềm Vui--để được cho đi;
như Bình An--để được lan rộng;
như sự Hy Sinh--để được dâng hiến,
trong gia đình chúng con và trong xóm giềng chúng con.
Lạy Chúa, chúng con tin Chúa đang hiện diện nơi đây.

Chúng con tôn thờ và kính mến Chúa
với tất cả linh hồn và tấm lòng
bởi vì Chúa xứng đáng nhất để chúng con yêu mến hết lòng.
Chúng con ao ước yêu thương Ngài
như các Thánh ở trên Thiên Đàng.
Chúng con tôn kính tất cả những hoạch định
mà Chúa đã Quan Phòng cho chúng con,
và phó thác trọn vẹn chúng con cho Thánh Ý Chúa.
Chúng con cũng yêu thương tha nhân vì Chúa
như bản thân chúng con.

Chúng con thành thật tha thứ
cho những người làm tổn thương chúng con,
và xin tất cả những người bị chúng con tổn thương tha thứ cho
chúng con.

Lạy Chúa Giêsu yêu quý,

xin hãy giúp chúng con loan truyền sự ngọt ngào của Chúa
ở bất cứ đâu chúng con đến.

Xin tràn ngập linh hồn chúng con với sự sống và thần linh của
Ngài.

Xin chiếm ngự và làm chủ toàn thể con người con, thật trọn vẹn,
thật dứt khoát.

Để đời sống chúng con chỉ là sức sáng của Ngài
chiếu tỏa qua chúng con, và ở trong chúng con,
Để bất cứ linh hồn nào chúng con gặp gỡ
đều cảm được sự hiện diện của Ngài.

Và họ sẽ chỉ nhìn thấy,

không phải là chúng con nhưng là Chúa Giêsu!

Xin hãy ở với chúng con,

để chúng con sẽ bắt đầu tỏa sáng như Chúa tỏa sáng;

Tỏa sáng để soi dẫn tha nhân.

Lạy Chúa Giêsu, sự sáng sẽ tắt cả từ Ngài,

không chút gì từ chúng con;

Chính Ngài, chiếu sáng trên mọi người qua chúng con.

Chúng con ca ngợi Ngài trong phương cách Ngài yêu thích nhất
là làm gương cho những người chung quanh chúng con.

Xin cho chúng con rao giảng về Ngài, không chỉ bằng lời nói

nhưng bằng việc làm của chúng con,
 Bằng sức thu hút,
 là sự ảnh hưởng dịu dàng của những gì chúng con làm,
 Sự trọn vẹn hiển nhiên của tình yêu
 mà tâm hồn chúng con dâng cho Ngài.
 Amen.

Lạy Chúa Giêsu, xin giải thoát con,
 Khỏi thèm khát được yêu thương,
 Khỏi thèm khát được ca ngợi,
 Khỏi thèm khát được vinh danh,
 Khỏi thèm khát được chúc tụng,
 Khỏi thèm khát được quý trọng,
 Khỏi thèm khát được hỏi ý kiến,
 Khỏi thèm khát được thoả thuận,
 Khỏi thèm khát được nổi tiếng,
 Khỏi sợ hãi bị lãng nhục,
 Khỏi sợ hãi bị khinh miệt,
 Khỏi sợ hãi bị đau khổ vì khiển trách,
 Khỏi sợ hãi bị vu oan,
 Khỏi sợ hãi bị quên lãng,
 Khỏi sợ hãi bị sai lầm,
 Khỏi sợ hãi bị nhạo cười,
 Khỏi sợ hãi bị chất vấn.

ĐỨC TIN

Kết Quả của Cầu Nguyện là Đức Tin

Thiên Chúa ở mọi nơi và trong mọi sự, và không có Ngài chúng ta không

thể tồn tại. Tôi không bao giờ nghi ngờ sự hiện diện của Thiên Chúa dù chỉ một giây lát nhưng tôi biết có nhiều người nghi ngờ. Nếu bạn không tin ở Thiên Chúa bạn có thể giúp đỡ người khác bằng những công việc bác ái, và kết quả của những công

việc này là những ân huệ thặng dư đến trong linh hồn bạn. Rồi bạn sẽ từ từ mở lòng và muốn có niềm vui của tình yêu Thiên Chúa.

Có quá nhiều tôn giáo và mỗi một tôn giáo có phương cách riêng để theo Thiên Chúa. Tôi theo Đức Kitô:

Đức Giêsu Kitô là Thiên Chúa của tôi,

Đức Giêsu Kitô là Người Phối Ngẫu của tôi,

Đức Giêsu Kitô là Sự Sống của tôi,

Đức Giêsu Kitô là Tình Yêu duy nhất của tôi,

Đức Giêsu Kitô là Tất Cả của tôi trong Mọi Sự,

Đức Giêsu Kitô là Mọi Sự của tôi.

Vì lý do này tôi không bao giờ sợ hãi. Tôi làm việc với Đức Giêsu Kitô, tôi làm vì Đức Giêsu Kitô, tôi làm việc cho Đức Giêsu Kitô, bởi thế những kết

quả là của Ngài, không phải là của tôi. Nếu bạn cần sự hướng dẫn, bạn chỉ phải tìm đến Đức Giêsu Kitô. Bạn phải phó thác cho Ngài và hoàn toàn nương tựa vào Ngài. Làm như vậy, mọi nghi ngờ sẽ tan biến và bạn được tràn đầy sự tin tưởng. Đức Giêsu Kitô nói, "*Nếu con không trở nên như trẻ nhỏ thì con không thể đến với Thầy.*"

Chị Theresina giải thích điều này như sau:

"Chúng tôi làm việc cho Nước Trời, chúng tôi tận hiến cuộc đời cho Nước Trời, bởi thế chính Ngài là người chỉ đường và hướng dẫn chúng tôi và cấp dưỡng cho chúng tôi. Tỉ như, chúng tôi không bao giờ quên sự quan phòng của Thiên Chúa, nên chúng tôi không cố thu góp những gì cần thiết, và chỉ quán xuyến bất cứ những gì ban cho chúng tôi. Tôi nghĩ với phương cách này mà chúng tôi tiếp tục nhận được những ân huệ của Chúa, nhất là khi chúng tôi không trở nên xa hoa và quá lo lắng cho tương lai thay vì chấp nhận hiện tại. Chúng tôi cần uyển chuyển -- khi đến lúc Thiên Chúa muốn, mọi sự sẽ dễ dàng và khi không phải là lúc của Ngài thì mọi sự sẽ khó khăn. Chúng tôi phải thật sự lắng nghe lời mời gọi mà Chúa gửi cho chúng tôi, được bày tỏ trong bất cứ phương cách nào."

Và đây, Chị Kateri nói về tâm tình khi tín thác cuộc đời cho Thiên Chúa:

"Trong việc tín thác vào sự quan phòng của Thiên Chúa chắc chắn có sự tự do. Chúng tôi cố sống với hiện tại và không lo lắng về ngày mai, dù rằng sự hoạch định là một phần của trách nhiệm. Có những người hoạch định cả năm trước, chúng tôi không bao giờ làm như vậy. Và đôi khi họ không làm gì cả chỉ vì không hoạch định trước, chúng tôi sẽ hành động mà không

suy nghĩ nhiều. Phương cách của chúng tôi tối thiểu là thử xem sao -- và thường là nó có hiệu quả."

Hãy để Chúa Giêsu dùng bạn mà không cần phải hỏi ý kiến của bạn. Chúng tôi để Ngài lấy những gì Ngài muốn nơi chúng tôi. Như thế hãy nhận bất cứ gì Ngài cho và hãy trao ban bất cứ gì Ngài lấy với nụ cười thật tươi. Hãy nhận những quà tặng của Thiên

Chúa và chân thành biết ơn. Nếu Ngài ban cho bạn một tài sản lớn, hãy tận dụng tài sản đó, cố chia sẻ cho người khác, với những người không có gì cả. Hãy luôn luôn chia sẻ cho người khác bởi vì ngay cả một chút giúp đỡ đó cũng có thể giúp họ khỏi chán nản. Và đừng lấy nhiều hơn những gì cần, chỉ có thể. Hãy chấp nhận bất cứ gì xảy đến.

Những nữ tu ở Nữ Ước được nhà sĩ Mark giúp đỡ rất nhiều. Có lần ông kể cho chúng tôi nghe câu chuyện sau, nói lên quan điểm của tôi về sự chấp nhận.

"Tôi tin rằng mọi việc thì tuyệt hảo trong phương cách của nó: vấn đề là do cách chúng ta nhìn. Tôi nhớ một lần tôi đang nói chuyện với một nữ tu, vợ tôi đang mang thai và có thể bị xảy thai. Lập tức tôi nghĩ ngay đến việc cầu nguyện để con tôi được bình yên. Nhưng rồi tôi thấy sai lầm để cầu xin như vậy. Cầu nguyện là để xin sức mạnh chấp nhận những gì Thiên Chúa hoạch định cho chúng ta."

Trong Dòng Bác Ái Truyền Giáo, chúng tôi có mặt để giúp đỡ người nghèo nhất trong những người nghèo dưới bất cứ hình thức nào, là một hình thức đau khổ ẩn giấu của Đức Kitô. Chúng tôi không nhận một đồng xu cho việc chúng tôi làm, chúng tôi làm vì Đức Giêsu. Ngài lo lắng cho chúng tôi. Nếu Ngài muốn công việc được hoàn tất, Ngài cho chúng tôi phương tiện. Nếu Ngài không cho chúng tôi phương tiện, thì Ngài không muốn công việc được hoàn tất.

Điều đó cũng áp dụng cho tất cả mọi người, dù thuộc Nữ Tu Bác Ái Truyền Giáo hay không, Cha Bert White nhận xét:

"Tôi nghĩ khi bạn nhắm đến tiền bạc và tài sản, bạn đi theo con đường vật chất, của sự To Lớn, của sự Kếch Sù và Thêm Nữa. Nó trở nên thời khóa biểu của bạn, và đức tin sẽ bay khỏi khung cửa. Phải có đức tin và tín thác vào Thiên Chúa -- hãy tin tưởng rằng mọi sự đều có mục đích của nó.

"Không có hai thế giới -- vật chất và tinh thần -- nhưng chỉ có một: Nước Thiên Chúa dưới Đất cũng như trên Trời. Nhiều người chúng ta cầu nguyện, 'Lạy Cha chúng con ở trên Trời,' họ nghĩ rằng Thiên Chúa chỉ ở trên đó, tạo dựng nên lưỡng tính của hai thế giới. Nhiều người Tây phương thích tách biệt vật chất và tinh thần một cách thoải mái và tiện lợi. Tất cả sự thật là một, mọi thực thể là một. Một khi chúng ta rước lấy xác thể của Thiên Chúa xuống thế làm người mà, đối với Kitô hữu, được thể hiện qua con người của Đức Giêsu Kitô, thì chúng ta bắt đầu quý trọng mọi sự."

Thiên Chúa Thử Thách Chúng Ta

Tất cả chúng ta đều có thể trở nên xấu hoặc tốt. Chúng ta không sinh ra là xấu: mọi người đều có sự tốt lành bên trong. Một số giấu đi, một số quên đi, nhưng cái tốt vẫn còn đó. Thiên Chúa tạo nên chúng ta để yêu và được yêu, bởi thế chọn đường này hay đường khác là Chúa thử thách chúng ta. Bất cứ sự xao lãng nào không muốn sống bác ái đều dẫn đến việc chấp nhận sự xấu, và khi điều đó xảy ra chúng ta không biết nó có thể lan ra đến đâu. Đó là điều đáng buồn. Nếu một người chọn sự xấu, thì giữa họ và Thiên Chúa đã có một chướng ngại, và người này không thể thấy Thiên Chúa cách tỏ tường. Đó là lý do chúng ta phải tránh bất cứ sự cám dỗ nào vì nó sẽ tiêu diệt chúng ta. Chúng ta có sức mạnh để vượt qua cám dỗ do sự cầu nguyện, bởi vì nếu chúng ta gần Thiên Chúa chúng ta sẽ lan truyền niềm vui và tình yêu tới những người chung quanh.

Nếu sự xấu làm chủ ai đó, thì đến lượt họ lan truyền sự xấu cho mọi người chung quanh. Nếu chúng ta tiếp xúc với những người như thế chúng ta phải cố giúp đỡ họ và cho họ thấy Thiên Chúa lo lắng đến họ. Hãy cầu xin cho họ cầu nguyện trở lại và như thế họ có thể nhìn thấy Thiên Chúa trong chính con người họ và trong tha nhân. Chính điều này sẽ giúp đỡ những người xấu bởi vì mọi người -- bất cứ ai -- được tạo nên bởi cùng một bàn tay yêu thương. Tình yêu của Chúa Kitô luôn luôn mạnh hơn sự dữ trên thế gian, bởi thế chúng ta cần yêu và được yêu: đơn giản chỉ có thế. Nó không phải là điều vất vả mới đạt được.

Mọi Sự Sống Đều Đáng Quý Đối Với Thiên Chúa

Thai nhi ở trong số những người nghèo nhất của người nghèo. Chúng rất gần với Thiên Chúa. Tôi luôn yêu cầu những bác sĩ trong các bệnh viện ở Ấn đừng bao giờ giết thai nhi. Nếu không ai muốn nuôi chúng, tôi sẽ nhận chúng.

Tôi nhìn thấy Thiên Chúa trong mắt của mỗi đứa trẻ -- bất cứ đứa trẻ bị bỏ rơi nào đều được chúng tôi chào đón. Rồi chúng tôi tìm cho các em một căn nhà qua việc nhận con nuôi.

Bạn thấy, lúc nào người ta cũng lo lắng cho những trẻ em vô tội bị giết trong chiến tranh, và họ cố ngăn cản điều này. Nhưng làm sao để ngưng việc đó được nếu người mẹ giết chính con mình? Mỗi một sự sống đều đáng quý đối với Thiên Chúa, dù bất cứ tình cảnh nào. Trong sách Isaia, chương 43, câu 4, Thiên Chúa nói, "*Con đáng quý đối với ta và ta yêu con.*"

Chúng tôi dạy cách điều hoà sinh sản cho những người nghèo trong những trung tâm của chúng tôi trên thế giới. Những người phụ nữ được phát cho những hộp gỗ để họ có thể đếm ngày của chu kỳ kinh nguyệt. Vợ chồng phải yêu thương và tôn trọng nhau thì mới tập luyện được sự tự kiềm chế trong thời kỳ có thể thụ thai.

Như Chị Dolores nói, những điều này để Thiên Chúa quyết định:

"Một khi chúng ta tin rằng mỗi một người thì độc đáo và quý trọng trước mặt Thiên Chúa, thì chính Ngài là người bên cạnh chúng ta trong đời sống và trong khi chúng ta thi hành công việc gì. Ngài là ông chủ và Ngài cho

chúng ta biết điều phải làm. Điều đó thật đơn giản nhưng đôi khi chúng ta để Ngài sang một bên và nghĩ rằng chúng ta là người có quyền."

Giáo Hội Là Gia Đình Chúng Ta

Thiên Chúa không tách biệt khỏi Giáo Hội vì Ngài ở khắp mọi nơi và trong bất cứ gì và tất cả chúng ta là con cái Ngài--Ấn độ giáo, Hồi giáo hay Kitô giáo. Khi chúng ta tụ tập trong danh Ngài, điều này đem đến cho chúng ta sức mạnh. Giáo Hội cho chúng ta các linh mục, Thánh Lễ, và các Bí Tích, là những gì chúng ta cần mỗi ngày để làm việc. Chúng ta cần Thánh Thể (Chúa Giêsu trong Bánh Thánh và sự Thông Công Thánh Thiện) vì nếu chúng ta không được nhận lãnh Chúa Giêsu thì chúng ta không thể dâng hiến cho Ngài.

Giáo Hội là gia đình chúng ta và như bất cứ gia đình nào, chúng ta cần có thể sống với nhau. Các Giám Mục lúc nào cũng mời gọi Dòng Bác Ái Truyền Giáo mở những trung tâm mới và thường giúp đỡ chúng tôi tìm những căn nhà. Tôi không thấy trở ngại gì khi là một người Công Giáo và thuộc về Giáo Hội Công Giáo: chỉ cần chúng ta yêu thương và hiểu biết lẫn nhau. Tôi thường được hỏi ý kiến về vai trò của Giáo Hội ngày nay, về chỗ đứng của phụ nữ trong lòng giáo hội, và về tương lai, và tôi trả lời: tôi không có thì giờ để lo lắng về những vấn đề này--có quá nhiều việc phải làm trong một ngày của tôi. Chúng tôi phục vụ Đức Kitô. Trong nhà của chúng tôi Ngài đứng đầu gia đình và Ngài quyết định mọi việc. Đối với Đức

Kitô, Giáo Hội lúc nào cũng giống nhau, hôm qua, hôm nay và ngày mai. Đối với Thiên Chúa, mọi sự đều đơn giản--tình yêu của Thiên Chúa thì lớn hơn tất cả mọi tranh chấp, là những gì sẽ qua đi.

Đức Tin là Quà Tặng của Thiên Chúa

Ước muốn của Thiên Chúa là chúng ta lớn lên trong đức tin, như Chị Theresina giải thích:

"Đức tin là phương tiện để lớn lên và trưởng thành. Có những người được giáo dục rất nhiều, nhưng đức tin của họ vẫn ở mức độ ấu trĩ, và họ không tìm thấy ý nghĩa trong cuộc đời. Có lẽ họ chưa bao giờ đọc Kinh Thánh, chưa bao giờ biết tới Thiên Chúa, chưa bao giờ thật sự biết đến con người tuyệt diệu của Ngài--bởi thế họ nhìn Ngài với chút nghi ngờ. Đối với họ, Ngài là một quan toà hay một người cha rất nghiêm khắc không muốn họ có niềm vui."

Và đây, Chị Kateri bàn rộng về bản chất của chính đức tin:

"Người Công Giáo hiểu biết về 'đức tin' như một nhân đức siêu nhiên được thổi vào trong linh hồn. Nó như có sức mạnh, có khả năng. Thí dụ, nếu chúng ta không có chân thì chúng ta không thể bước đi. Nếu chúng ta không có mắt thì chúng ta không thể thấy. Không có đức tin chúng ta không thể tin những gì bí ẩn và ngoài khả năng hiểu biết của chúng ta. Bạn không thể hiểu các bí ẩn của đức tin--nhưng chúng có ý nghĩa."

"Đức tin là quà tặng của Thiên Chúa và tăng trưởng qua sự cầu nguyện, cũng như hy vọng và tình yêu--và đó là ba đức tính chính yếu cho đời sống nội tâm."

Sống đời Kitô hữu giúp đức tin tăng trưởng. Có nhiều vị thánh ra đi trước chúng ta hướng dẫn chúng ta, nhưng tôi thích những vị đơn giản, như Thánh Têrêsa Lisieux, Bông Hoa Nhỏ của Chúa Giêsu. Tôi chọn ngài làm tên của tôi vì ngài thi hành những việc tầm thường với tình yêu khác thường.

Thật tốt khi tìm hiểu về những việc của các thánh và những người thánh thiện khác (một trong những quyển sách tôi thích là Seeds of the Desert của Charles de Foucauld), nhưng chúng tôi thấy Thiên Chúa dạy chúng ta tất cả những gì cần biết qua hành động và công việc của chúng ta, như Chị Dolores giải thích:

"Chúng tôi cố gắng và dành thì giờ để đọc sách thiêng liêng: tôi rất thích đọc sách về công việc của các thánh, chúng rất giúp ích, và bất cứ những sách gì về Mẹ Maria--ngài là người mẹ tuyệt hảo nhất. Nhưng chúng tôi không có nhiều thì giờ rảnh rỗi. Thực sự tôi không cần đọc nhiều sách, bởi vì tôi luôn luôn được học hỏi qua người khác. Một bệnh nhân bị bệnh AIDS mà tôi cùng làm việc ở Nữ Ước và Hoa Thịnh Đốn là những vị thánh thời đại, những vị thánh mới của Giáo Hội. Khi họ lớn lên trong Chúa Giêsu, những ngày giờ, giây phút sau cùng của họ thật tuyệt diệu đến nỗi đối với tôi, câu chuyện đời họ là câu chuyện của một vị thánh."

Đồng thời cũng thật quan trọng để có thêm sự hiểu biết chính mình như một phần của việc tăng tiến tinh thần--khi biết chính bạn và tin chính bạn có nghĩa bạn có thể biết và tin Thiên Chúa. Thánh Au-gút-tin nói, "*Hãy lấp đầy chính bạn trước và chỉ như thế bạn mới có thể trao ban cho người khác.*" Sự hiểu biết chính bạn tạo nên sự khiêm tốn, và hiểu biết về Thiên Chúa tạo nên tình yêu--như Chị Kateri diễn tả:

"Khi một người lớn lên trong sự cầu nguyện họ cũng lớn lên trong sự hiểu biết chính mình, và nếu không thấy mình tội lỗi thì chắc chắn cũng thấy rằng mình rất dễ phạm tội. Và càng ngày càng dễ để chấp nhận sự yếu đuối của người khác hơn, bởi vì sâu trong tâm khảm, mỗi người đều dễ phạm tội--tất cả chúng ta là con người, chúng ta đều có những yếu đuối của con người."

Tôi Trên Đường Đến Thiên Đàng

Tất cả mọi việc đều do Thiên Chúa quyết định. Ngài quyết định khi chúng ta sống và khi chúng ta chết.

Chúng ta phải đặt niềm tin vào Ngài và thi hành những công việc mà Ngài đã mời gọi chúng ta cho đến hơi thở cuối cùng, như Chị Dolores giải thích:

"Mỗi ngày là sự chuẩn bị cho cái chết. Khi nhận thức điều này, nó sẽ giúp chúng ta cách nào đó, bởi vì những gì người chết phải trải qua hôm nay thì tôi cũng sẽ phải trải qua ngày mai. Chúng ta phải học cách sống những ngày của chúng ta trong sự hợp nhất với Thiên Chúa. Sự chết chỉ là trở về với Thiên Chúa, nơi Ngài ở và nơi chúng ta thuộc về."

Mọi người đều có khả năng lên Thiên Đàng. Thiên Đàng là nhà của chúng ta. Dân chúng hỏi tôi về cái chết và tôi có trông đợi cái chết không và tôi trả lời, "Dĩ nhiên," vì tôi đang về nhà. Chết không phải là chấm dứt, nó chỉ là sự bắt đầu. Chết là sự tiếp nối đời sống. Đây là ý nghĩa của sự sống vĩnh cửu; đó là nơi linh hồn chúng ta đến với Thiên Chúa, trong sự hiện diện của Thiên Chúa, để thấy Thiên Chúa, để nói với Thiên Chúa, để tiếp tục yêu thương Ngài với tình yêu lớn hơn, bởi vì trên Thiên Đàng chúng ta có thể yêu Ngài với trọn vẹn tâm hồn và linh hồn chúng ta. Chúng ta chỉ có thể phó thác thân xác chúng ta khi chết--tâm hồn và linh hồn chúng ta sống đời đời.

Khi chết, chúng ta sẽ ở với Thiên Chúa, và ở với những người đã ra đi trước chúng ta: gia đình và bạn hữu chúng ta đang ở đó chờ đón chúng ta. Thiên Đàng phải là một nơi tuyệt diệu.

Mọi tôn giáo đều có một vĩnh cửu, một đời sống khác. Những người sợ chết là những người tin rằng chết là chấm dứt. Tôi chưa từng biết có ai chết trong sợ hãi khi người ấy được chứng kiến tình yêu của Thiên Chúa. Con người phải làm hoà với Thiên Chúa. Có nhiều người chết bất thành linh, bởi thế nó cũng có thể xảy đến cho chúng ta bất cứ lúc nào. Dĩ vãng thì đã qua và tương lai thì chưa tới; chúng ta phải sống mỗi ngày như đó là ngày cuối cùng của chúng ta, để khi Thiên Chúa gọi thì chúng ta đã sẵn sàng, và đã chuẩn bị để chết với tâm hồn trong sạch.

Kết Quả của Đức Tin là Tình Yêu

Căn bệnh hiểm nghèo nhất của Tây phương hiện nay không phải là bệnh cùi hay ho lao: nó là bệnh bị khước từ, bị ghét bỏ, và không được chăm sóc. Chúng ta có thể chữa bệnh tật thể xác bằng y dược, nhưng chỉ có thể chữa bệnh cô đơn, chán chường, và tuyệt vọng bằng tình yêu. Nhiều người trên thế giới đang chết vì miếng bánh nhưng cũng có nhiều người đang chết vì thiếu chút tình yêu. Sự nghèo nàn của Tây phương là một loại nghèo nàn khác lạ--nó không chỉ nghèo nàn vì cô đơn nhưng còn nghèo về tinh thần. Họ đói khát tình yêu, cũng như đói khát Thiên Chúa.

Bạn không thể đáp ứng được nhu cầu này trừ khi bạn có ân sủng của Thiên Chúa giúp đỡ. Trước hết, Chị Dolores và kể đó Chị Kateri sẽ giải thích thêm về điều này:

"Chúng ta phải được Thiên Chúa yêu thương trước đã, và chỉ như thế chúng ta mới trao ban cho người khác được. Nếu chúng ta muốn trao tình yêu cho người khác chúng ta phải tràn đầy tình yêu đó. Thiên Chúa hành động trong phương cách này. Chính Ngài là người khuyến khích tất cả chúng ta thi hành những gì chúng ta đang làm, và nếu chúng ta cảm nhận được tình yêu của Ngài ban cho chúng ta thì tình yêu ấy sẽ tỏa ra từ chúng ta. Tình yêu của Ngài không có biên giới."

"Chỉ có một tình yêu và đó là tình yêu của Thiên Chúa. Một khi chúng ta yêu Chúa sâu đậm đủ chúng ta sẽ yêu thương người khác cũng như vậy, bởi vì, khi chúng ta lớn lên trong tình yêu Thiên Chúa, chúng ta cũng biết

tôn trọng hơn những gì Ngài đã tạo dựng, cũng như nhận biết và cảm tạ tất cả những quà tặng mà Ngài đã ban cho chúng ta. Và rồi một cách tự nhiên chúng ta muốn chăm sóc tất cả.

"Thiên Chúa tạo dựng thế giới cho sự vui sướng của con người--nếu chỉ khi nào chúng ta thấy được sự tốt lành của Ngài ở mọi nơi, Ngài lưu tâm đến chúng ta. Ngài nhận biết những nhu cầu của chúng ta: một tiếng điện thoại chúng ta đang chờ đợi, một chuyến xe chúng ta được cung cấp, một lá thư trong hộp thư, mọi sự nhỏ bé Ngài làm cho chúng ta hàng ngày. Khi chúng ta nhớ đến và nhận biết tình yêu của Ngài ban cho chúng ta, chúng ta bắt đầu đi vào cuộc tình với Ngài bởi vì Ngài quá bận rộn với chúng ta--bạn không thể từ chối Ngài. Tôi tin là không có gì trên đời may mắn hơn, đó là tình yêu của Thiên Chúa, là chính Ngài."

Khi bạn biết Thiên Chúa yêu thương bạn là dường nào lúc ấy bạn sẽ sống cuộc đời chiếu tỏa tình yêu ấy. Tôi luôn luôn nói rằng tình yêu khởi sự từ nhà: gia đình trước đã, và sau đó đến thành phố hay đô thị. Dễ để yêu thương những người xa chúng ta nhưng không luôn luôn dễ để yêu thương những người sống với chúng ta hay ngay bên cạnh chúng ta. Để

yêu thương một người, bạn phải tiếp xúc với người đó, trở nên thân thiện. Ai ai cũng cần tình yêu. Ai ai cũng muốn biết rằng họ được đón nhận và như thế họ thật quan trọng đối với Thiên Chúa.

Chúa Giêsu nói, "*Hãy yêu thương nhau như Thầy yêu thương các con.*" Ngài cũng nói, "*Bất cứ điều gì con làm cho người bé mọn nhất của anh chị em ta, con đã làm cho chính ta,*" bởi thế chúng tôi yêu Ngài trong những người nghèo. Chúa nói, "*Ta đói và con đã cho ta ăn... ta trần trụi và con đã cho ta mặc.*"

Tôi luôn nhắc nhở những tu sĩ nam nữ là ngày của chúng ta gồm hai mươi bốn giờ với Chúa Giêsu. Chị Theresina giải thích thêm, và Cha Bert White cũng cho biết quan điểm của ngài:

"*Chúng tôi là những người tận hiến cho sự chiêm niệm nên đời sống chúng tôi đặt trọng tâm ở cầu nguyện và hành động. Việc làm của chúng tôi là thể hiện những gì chúng tôi suy niệm, kết hợp với Thiên Chúa trong bất cứ công việc nào chúng tôi làm, và qua công việc (chúng tôi gọi là việc Tông Đồ) chúng tôi nuôi dưỡng sự kết hợp với Thiên Chúa, bởi thế cầu nguyện và hành động, hành động và cầu nguyện tiếp tục tràn lan.*"

"*Gandhi nói, 'Hãy hành động, nhưng đừng tìm kiếm hoa quả của hành động.' Hành động của bạn phát sinh từ bản chất con người bạn, đó là hoa quả. Nó gần giống như được yêu--khi tình yêu tràn lan đến người mà bạn yêu.*"

Sau đây là lời cầu nguyện mà mỗi một tu sĩ Bác Ái Truyền Giáo đọc trước khi làm việc Tông Đồ. Lời ấy cũng được dùng như lời Cầu Nguyện của Y Sĩ trong trung tâm Shishu Bhavan, trung tâm trẻ em ở Calcutta:

Lạy Chúa, Vua Chữa Lành, con quỳ gối trước Ngài, Vì mọi quà tặng tuyệt hảo đều xuất phát từ Chúa, Xin ban cho con đôi tay khéo léo, một tâm trí minh mẫn, một tâm hồn tử tế và hiền lành.

Xin cho con chỉ nhắm đến một mục đích, đó là sức mạnh để xoa dịu phần nào sự đau khổ của anh chị em con, và thực sự nhận biết đó là điều tiên quyết của con.

Xin lấy khỏi tâm hồn con những xảo trá và trần tục, Với đức tin của một đứa trẻ, con trông cậy vào Chúa.

TÌNH YÊU

Sự Ấm Áp của Bàn Tay Chúng Ta

êu thương thì không hạch sách và bác ái không phải là bố thí, nó liên hệ đến tình yêu. Bác ái và tình yêu thì giống nhau--với lòng bác ái bạn cho đi sự yêu thương, như thế đừng bố thí nhưng hãy mở lòng đến với người khác. Khi ở Luân Đôn, tôi đến thăm những người vô gia cư trong nhà phát thức ăn của các chị. Một ông, thường sống trong những cái thùng giấy, nắm bàn tay tôi và nói, "Đã từ lâu tôi không được cảm thấy sự ấm áp của bàn tay con người."

Mary, một trong những người làm việc tình nguyện, có thêm những ý kiến để đến với người khác:

"Tôi thấy sự giúp đỡ thực tế có thể nhục mạ người ta trừ khi nó được thi hành với tình yêu. Không ai muốn xin xỏ người khác. Tôi cũng thấy khi cố tiếp xúc với người ta ở vào tình cảnh như thế này thì không gì tốt hơn là trong một phương cách có tổ chức, như tiếp tay với các nữ tu phân phối thức ăn. Cách tốt nhất là đừng quá bận rộn phân phát hay dọn dẹp nhưng cố nói chuyện với họ, hay ngồi với người nào đó--cố để tiếp xúc một cách thân tình. Nhiều người trong bọn họ có mang theo những hình ảnh và bạn có thể hỏi họ cho xem những hình ảnh đó--hay nói vui đùa về kiểu tóc của họ--bất cứ gì!"

"Điều quan trọng là cố tìm ra một điểm để tiếp xúc ngay cả một câu nói, "Bạn ăn có ngon không?" Nếu thấy có ai đứng hay ngồi một mình thì hãy lợi dụng cơ hội ấy để đến với họ."

Tình yêu không có ý nghĩa nếu không được chia sẻ. Tình yêu phải có hành động. Bạn phải yêu mà không mong đợi, làm điều gì đó vì yêu, chứ không vì những gì bạn sẽ nhận được. Nếu bạn trông đợi đền đáp, thì đó không phải là tình yêu, bởi vì tình yêu thật là yêu không điều kiện và không mong đợi.

Nếu cần thì Thiên Chúa sẽ hướng dẫn bạn, như Ngài đã hướng dẫn chúng tôi phục vụ những người bị bệnh AIDS. Chúng tôi không xét đoán họ, chúng tôi không hỏi xem chuyện gì đã xảy ra cho họ và làm sao họ bị bệnh, chúng tôi chỉ thấy nhu cầu và chăm sóc họ. Tôi nghĩ Thiên Chúa

muốn nói với chúng tôi điều gì đó qua bệnh AIDS, cho chúng tôi một cơ hội để chúng tỏ tình thương của chúng tôi. Những người bị bệnh AIDS đã khơi dậy lòng yêu thương dịu dàng trong những người mà có lẽ họ đã khép kín và quên đi tình yêu ấy.

Chị Dolores cho thấy chỉ cần ở đó với lòng yêu thương cũng đã đủ:

"Lúc đầu những người bị bệnh AIDS thật sợ hãi khi đến với chúng tôi. Thật khó cho họ phải đương đầu với sự kiện là họ sắp chết. Nhưng khi ở với chúng tôi và nhìn thấy thái độ của chúng tôi đối với những người khác trong giây phút hấp hối, họ đã thay đổi. Tôi nhớ ở Nữu Ước, bà mẹ của một thanh niên người Puerto Rico hứa sẽ săn sóc anh nếu anh đồng ý về nhà. Anh cảm ơn bà và anh muốn ở với chúng tôi. Một ngày kia anh nói với tôi, 'Tôi biết khi tôi chết, chị sẽ ở đó nắm tay tôi,' vì anh đã từng thấy chúng tôi làm như thế với người khác và anh biết rằng anh sẽ chết cách cô đơn.

"Nó thật đơn giản. Người sắp chết bị kích động bởi tình yêu họ nhận được và đó có thể chỉ là một sự chạm tay, hay một ly nước, hay cho họ sự ngọt ngào mà họ ao ước. Chỉ cần đem cho họ những gì họ yêu cầu, và họ thỏa mãn. Khi biết có người chăm sóc họ, có người thương yêu họ, có người còn muốn sự hiện diện của họ, đó là sự giúp đỡ lớn lao đối với họ. Qua những điều đó, họ tin rằng Thiên Chúa phải nhân lành hơn, độ lượng hơn, và linh hồn họ được nâng lên Thiên Chúa. Chúng tôi không giảng dạy, chúng tôi chỉ hành động với lòng bác ái, họ bị kích động bởi ân sủng của Thiên Chúa."

Thầy Geoff, Giám Đốc Bác Ái Truyền Giáo Nam Tu Sĩ, cũng nói về cách tốt nhất để dâng hiến tình yêu:

"Khi những người bị hắt hủi và khinh bỉ được chấp nhận bởi người khác và được yêu thương, khi họ thấy người khác tốn thì giờ và sức lực cho họ, điều đó đã nói lên rằng, dù gì đi nữa, họ không phải là đồ bỏ."

"Chắc chắn rằng tình yêu phải được thể hiện trước hết qua việc ở với họ trước khi thể hiện điều gì đó cho họ. Chúng tôi phải liên tục nhắc nhở nhau về điều này bởi vì rất có thể chúng tôi chỉ làm như một cái máy. Bạn thấy đó, nếu hành động của chúng ta không phát sinh từ ước muốn ở với họ trước đã thì hành động đó trở thành những công việc xã hội. Khi bạn muốn ở với người nghèo bạn mới có thể nhận thấy nhu cầu của họ, và nếu bạn thật sự yêu thương họ thì tự nhiên bạn muốn làm những gì có thể để diễn đạt tình yêu của bạn. Phục vụ, trong một phương cách, chỉ đơn giản là một phương tiện để diễn tả sự hiện diện của bạn vì người đó--và thường thường với những người thật nghèo bạn không thể giảm bớt tất cả những khó khăn của họ. Nhưng bởi ở với họ, vì họ, bất cứ gì bạn làm cho họ thì thật khác biệt. Điều chúng tôi muốn nói những người nghèo là: Chúng tôi không thể giải quyết hết các khó khăn của bạn, nhưng Thiên Chúa yêu thương bạn rất nhiều và chúng tôi ở đây để nói lên tình yêu đó. Và nếu chúng tôi có thể giúp họ bớt đau đớn hay khỏi hẳn bệnh tật, điều đó không quan trọng bằng việc nhắc nhở cho họ biết là ngay cả trong sự đau khổ và khốn cùng, Thiên Chúa vẫn yêu thương họ. Dĩ nhiên đó là điều rất khó để chuyển đạt, nhưng chúng tôi tin rằng điều tiên quyết là ở với họ. Nếu bạn tốn thì giờ cho một

người thì điều đó cũng có giá trị diễn đạt tình yêu như những gì bạn có thể làm cho họ."

Sau đây, một trong những người thiện chí, Nigel, diễn tả cảm nghiệm của anh khi làm việc trong nhà dành cho những người hấp hối và tuyệt vọng ở Calcutta:

"Khi mới đến giúp đỡ ở Nirmal Hriday tôi cảm thấy chán ngán chỗ đó vì đầy những người bệnh tật, và tôi cảm thấy tuyệt đối vô dụng, tôi nghĩ, Mình đang làm gì ở đây?"

"Sau này, khi trở về Anh quốc, tôi nói chuyện với một trong những nữ tu về điều này. Tôi kể rằng, tôi học cách nói chuyện bằng điệu bộ rất mau nên tôi phân biệt được ngay họ muốn uống nước hay muốn làm việc vệ sinh và tôi thi hành ngay lập tức. Nhưng, ngoài những việc đó ra, tôi không làm được gì nhiều. Hầu như tôi chỉ ngồi bên cạnh giường bệnh và đánh thức họ hay cho họ ăn uống. Đôi khi họ cảm ơn, nhưng không phải luôn luôn như thế vì họ sắp chết. Bởi thế khi nữ tu hỏi tôi tiến bộ như thế nào, tôi trả lời, 'Tôi chỉ ngồi đó nhìn họ thôi.' Và chị nữ tu nói với tôi, 'Đức Mẹ và Thánh Gioan đã làm gì dưới chân thánh giá?'"

Chúng ta có nhìn người nghèo khổ với lòng thương xót không? Họ không chỉ đói ăn, họ còn muốn được coi như một con người. Họ đói khát sự công chính và muốn được đối xử như chúng ta. Họ đói khát tình yêu của chúng ta.

Mỗi Một Hành Động Yêu Thương là Một Lời Cầu Nguyện

Không phải bao nhiêu công việc bạn làm nhưng bao nhiêu tình yêu bạn đặt vào công việc và chia sẻ với người khác đó mới là quan trọng. Cố đừng xét đoán người khác. Nếu bạn xét đoán người khác thì bạn không thể yêu họ. Thay vào đó, cố giúp họ bằng cách nhìn thấy nhu cầu của họ và hành động để gặp gỡ họ. Tỉ như, người ta thường hỏi tôi nghĩ gì về những người đồng tính luyến ái, và tôi luôn trả lời rằng tôi không xét đoán người

khác. Không phải là những gì đã làm hay không làm, nhưng những gì bạn đã hoàn tất mới là vấn đề trong mắt Thiên Chúa.

Chúng tôi đặt những dòng chữ sau đây ở cửa nguyện đường trong Nhà Mẹ. Lời này được Cha Edward Le Joly viết sau khi chúng tôi nói chuyện vào năm 1977, và giải thích cách chính xác những công việc của chúng tôi:

Chúng tôi không ở đây để lao động, chúng tôi ở đây vì Chúa Giêsu. Tất cả những gì chúng tôi làm là vì Ngài. Trước hết chúng tôi là tu sĩ, không phải là những cán sự xã hội, không phải là thày cô, không phải là y tá hay bác sĩ, chúng tôi là những nữ tu. Chúng tôi phục vụ Chúa Giêsu trong người nghèo. Chúng tôi săn sóc Ngài, cho Ngài ăn, cho Ngài mặc, thăm viếng Ngài, an ủi Ngài trong những người nghèo, người bị hắt hủi, người bệnh tật,

người mồ côi, người hấp hối. Nhưng tất cả những gì chúng tôi làm, lời cầu nguyện của chúng tôi, công việc của chúng tôi, sự cực khổ của chúng tôi là vì Chúa Giêsu. Đời sống chúng tôi không có lý do hay động lực nào khác. Đây là điều mà nhiều người không thể hiểu.

Sau đây là một số điều và những thí dụ của Chị Dolores, Thầy Geoff, và một tình nguyện viên, Linda, về loại việc làm của tình yêu:

"Ở Tây phương có quá nhiều người cô đơn. Hầu hết những người cô đơn chỉ cần có ai đó ngồi với họ, ở với họ, cười với họ, vì nhiều người không có gia đình và sống một mình, họ bị giam hãm. Bởi thế trong những dịp lẻ lạc, khi tôi làm việc ở Nữ Ước, chúng tôi đem những người này lại với nhau trong buổi họp mặt, để họ có thể gặp nhau và họ thực sự trông chờ những dịp như thế. Chúng tôi tổ chức một ngày đặc biệt cho họ--chúng tôi cho họ một bữa ăn và vài cái bánh--và chỉ cần đưa họ ra khỏi nhà và hoà đồng với người khác là chúng tôi đã đem hạnh phúc đến cho đời họ.

"Chúng tôi cung cấp thức ăn cho những người lang thang. Họ đến bữa ăn, nhưng một số người không ăn gì cả. Họ chỉ muốn ở trong một khung cảnh an lành và êm đềm và thường thường sau khi chúng tôi cầu nguyện, họ ra về. Đa số họ không muốn đến đó chỉ để ăn, họ muốn tiếp xúc với nơi họ được đón nhận, được yêu thương, được cảm thấy mong muốn, và tìm chút bình an trong tâm hồn. Sự phấn khởi cá nhân thì quan trọng.

"Ở Tây Phương chúng ta có khuynh hướng tìm lợi lộc, là nơi mọi sự được đo lường theo kết quả và rốt cuộc chúng ta càng làm việc nhiều để có kết quả. Ở Đông phương--nhất là ở Ấn Độ--tôi thấy người ta vui lòng với hiện

tại, họ chỉ ngồi dưới cây chuối cả nửa ngày để nói chuyện với nhau. Người Tây phương chúng ta có thể coi đó là phí thì giờ. Nhưng nó có giá trị của nó. Ở với ai đó, nghe họ nói chuyện mà không cần biết thì giờ và không cần lo lắng kết quả, thì điều đó như dạy chúng ta về tình yêu. Thành quả của tình yêu thì ở trong tình yêu--không ở trong kết quả của tình yêu. Dĩ nhiên, khi ở trong tình yêu ai cũng muốn điều tốt nhất cho người khác, nhưng dù kết quả có ra sao nó cũng không xác định được giá trị của những gì chúng ta đã làm. Càng bớt đi được yếu tố ưu tiên của kết quả chúng ta càng có thể học biết về yếu tố chiêm niệm của tình yêu. Có tình yêu tỏ lộ trong sự phục vụ và tình yêu trong sự chiêm niệm. Đó là sự quân bình của cả hai mà chúng ta phải cố đạt được. Tình yêu là chìa khóa để tìm được sự quân bình này.

"Giúp đỡ những trẻ em ở Shishu Bhavan ở Calcutta thật đặc biệt cho tôi. Tôi thấy thật phấn khởi vì các em. Một buổi sáng chúng tôi ngồi thành vòng tròn ca hát thật lâu và tôi cầm tay một em trai tàn tật, em nhìn tôi với nụ cười thật trọn vẹn niềm vui và ánh mắt yêu thương. Em có sự bình thản sâu đậm trong em. Tôi nhớ đến điều này như một cảm nghiệm tinh thần sâu xa."

Yêu Cho Đến Khi Đau Khổ

Chúng ta phải lớn lên trong tình yêu, và để thi hành điều này chúng ta phải tiếp tục yêu thương và yêu thương, rồi cho đi và cho đi cho đến khi đau

khổ--đó là phương cách mà Chúa Giêsu đã làm. Thi hành những gì tầm thường với tình yêu khác thường: những gì tầm thường như chăm sóc người đau yếu, người không nhà, người cô đơn và người bị ghét bỏ, tắm rửa và giặt giũ cho họ.

Bạn phải cho đi những gì bạn bị thiệt thòi. Như thế, cho đi không chỉ những gì dư thừa, nhưng những gì bạn không thể sống nếu không có hay không muốn sống mà không có, đó là những gì bạn thật sự yêu thích. Như thế món quà của bạn trở thành một hy sinh, có giá trị trước mặt Thiên Chúa. Bất cứ hy sinh nào cũng có ích nếu được thi hành vì tình yêu.

Cho đi cho đến khi đau khổ--sự hy sinh--cũng là điều tôi gọi là việc làm của tình yêu. Mỗi ngày tôi thấy tình yêu này--trong trẻ em, đàn ông, đàn bà. Có lần tôi đang đi trên đường và một người ăn xin đến với tôi và nói, "*Mẹ Têrêsa, mọi người đều cho mẹ, tôi cũng muốn cho mẹ. Hôm nay, cả một ngày, tôi kiếm được hai mươi chín xu (tiền Ấn) và tôi muốn cho mẹ.*" Tôi suy nghĩ đôi chút: Nếu tôi nhận ông ấy sẽ không có gì ăn tối nay và nếu tôi

không nhận sẽ làm ông đau khổ. Bởi thế tôi đưa tay ra đón lấy số tiền, tôi chưa bao giờ thấy niềm vui trên khuôn mặt ai như của ông đó--người ăn xin đó, cũng có thể cho Mẹ Têrêsa một cái gì. Đó là sự hy sinh lớn cho người nghèo này, họ phải ngồi dưới nắng cả ngày để xin được hai mươi chín xu. Thật tuyệt diệu: hai mươi chín xu thì quá ít và tôi không thể mua được gì,

nhưng khi ông ấy cho đi và tôi nhận, nó như cả ngàn đồng vì nó được cho đi với vô lượng tình yêu.

Một ngày kia tôi nhận được một lá thư từ một em bé ở Hoa Kỳ. Tôi biết em còn bé vì chữ viết em thật to, "*Mẹ Têrêsa, con yêu mẹ nhiều lắm nên con gửi cho mẹ tiền để dành của con,*" và trong lá thư có tấm chi phiếu trị giá ba đô la. Cũng thế, một chị ở Luân Đôn nói với tôi, ngày kia, có một bé gái đến nhà ở Kilburn với một túi tiền các một xu và em nói, "*Cái này cho người nghèo.*" Em không nói, "*Cái này cho Mẹ Têrêsa*" hay "*cho Dòng Bác Ái Truyền Giáo.*"

Mới đây một đôi vợ chồng trẻ mới làm đám cưới. Họ quyết định đám cưới thật đơn giản--cô dâu mặc chiếc áo sari bằng vải cô-tông thường và chỉ có cha mẹ đôi bên hiện diện--và họ cho chúng tôi tất cả số tiền mà họ dành dụm cho một đám cưới linh đình. Họ chia sẻ tình yêu của họ với người nghèo. Những điều như thế xảy ra hàng ngày. Bởi chính mình trở nên nghèo nàn, bởi yêu thương cho đến khi đau khổ, chúng ta mới có thể yêu thương sâu đậm hơn, tuyệt hảo hơn, trọn vẹn hơn.

Một trong những người tình nguyện, cô Sarah, nói lên cảm nghiệm của cô về loại tình yêu này khi làm việc trong nhà của chúng tôi ở San Francisco:

"Điều tôi hiểu được khi yêu đến đau khổ là cứ yêu dù bạn không hiểu tình cảnh, con người hay bất cứ gì. Nói thì dễ hơn hành động, nhưng có một thời gian tôi có thể thi hành được điều này. Sau một thời gian sống thân tình với những người ở đó, và có một người tên Chris từ trần, điều đó khiến tôi thật đau khổ. Tôi không muốn trở lại nơi ấy--thật vậy tôi đã

không trở lại đến hai hay ba tuần. Tôi thức dậy và sẵn sàng đến đó--và rồi tôi lại không đi. Các chị hiểu điều này thật nhiều. Đó là cách họ giúp tôi, vì họ không xét đoán hay lên án. Họ nói, 'Không sao cả--trở lại khi nào bạn muốn.' Khi tôi than khóc vì Chris sau khi anh chết, tôi được họ bảo rằng, 'Nhà này là để cho họ chết. Thật ích kỷ nếu chúng ta than khóc vì như thế chúng ta chỉ nghĩ đến mình và không nghĩ về chỗ của họ--ở với Thiên Chúa. Chúng ta phải vui mừng cho họ.' Đó là thái độ của các chị.

"Tôi không phải là một thiện nguyện viên làm việc toàn thời gian, nhưng những người thi hành công việc đó ngày này sang ngày khác phải hiểu nhiều về sự yêu thương cho đến khi đau khổ. Nếu bạn ở trong môi trường đó và lúc nào cũng cho đi, bạn sẽ ngày càng trở nên tinh xảo hơn trong nghệ thuật bác ái và trở nên nguồn tinh thần của Thiên Chúa. Những người tình nguyện toàn thời gian thật đặc biệt--Thiên Chúa lấp đầy họ mỗi ngày. Trong thế gian, thật dễ để giả bộ yêu thương vì không ai đòi hỏi bạn phải cho đi cho đến khi đau khổ--cho đến khi bệnh hoạn."

Người Đau Khổ Vui Vẻ

Tinh thần của Dòng Bác Ái Truyền Giáo là hoàn toàn phó thác cho Thiên Chúa, yêu thương tin tưởng nơi người khác, và vui vẻ với mọi người. Chúng tôi phải chấp nhận chịu đau khổ với niềm vui, chúng tôi phải sống khó nghèo với sự tín thác cách vui vẻ và để phục vụ Chúa Giêsu trong những

người nghèo nhất với tinh thần vui vẻ. Thiên Chúa thích những người cho đi cách vui vẻ. Cho đi với nụ cười là cách tốt nhất. Nếu bạn luôn sẵn sàng để nói: Xin Vâng đối với Chúa, tự nhiên bạn sẽ có một nụ cười cho mọi người và bạn có thể, với ân sủng của Thiên Chúa, cho đi cho đến khi đau khổ.

Hai tình nguyện viên, Sarah và Dave, khám phá giá trị của đường lối này trong nhà của chúng tôi ở San Francisco và Luân Đôn:

"Điều tôi thích nơi các chị là khi có sự khó khăn họ vẫn có thể vui đùa với các khó khăn đó. Và, khi lỗi lầm xảy ra, họ điều chỉnh và lại tiếp tục. Nhưng một số các chị nói với tôi rằng có những lúc thật khó khăn và họ thấy buồn rầu và họ khóc cho gia đình họ. Bạn biết là họ cũng có cha mẹ, anh chị em gặp khó khăn hay đau yếu và họ không thể làm gì khác hơn là cầu nguyện. Bởi thế họ cảm thấy buồn, họ cũng khóc nữa. Họ là con người--họ yêu Chúa và yêu người ta."

"Khi làm việc với các chị tôi thấy họ thật đơn sơ. Tôi giao tiếp với họ hàng ngày, cùng làm việc chung, làm việc ở dưới bếp, lau chùi nhà, phân phát thức ăn, lái xe đi chợ và nói chuyện với các bác sĩ hay chuyên gia tâm lý, và đôi khi phải đối phó với những người thật khó tính. Và họ luôn luôn vui vẻ. Không phải là ngiên răng vui vẻ, mà thật là như vậy."

"Tôi tin là sự hăng hái bên ngoài là kết quả của niềm vui bên trong mà họ cảm nhận được. Tôi biết là bất cứ ai làm việc với họ đều ngạc nhiên khi thấy họ quỳ hàng giờ trong nhà nguyện, và họ rất sung sướng. Giây phút họ sung sướng nhất là lúc cầu nguyện--họ trông mong đến lúc đó, họ hăng hái cầu nguyện để được tái bồi dưỡng và sau đó họ lại hăng hái"

như trước để cho đi những năng lực mà họ vừa nhận được. Đây không phải là sự cuồng tín, nhưng là sự khao khát thật sự để chia sẻ những gì họ có. Cũng như họ không giữ của cải vật chất cho họ: bất cứ những gì cho họ, quần áo hay thực phẩm hay tiền bạc hay bất cứ gì--túi giấy, giầy cao su--họ cho đi hết. Mọi thứ đến rồi đi.

"Tôi nghĩ là Thiên Chúa cho họ rất nhiều và Ngài yêu thương họ rất nhiều. Tôi yêu họ, và tôi bị lôi cuốn đến với họ bởi cách họ làm vui lòng Thiên Chúa. Ôn sủng và năng lực của họ là từ Thiên Chúa--đó là tình yêu hỗ tương, mà sau đó họ tỏ cho chúng ta. Tôi nhận thấy điều này trong mỗi một chị, nhưng họ không rập khuôn, họ là một cá nhân riêng biệt, họ có cá tính riêng của họ."

Khẩu mật của Kitô hữu tiên khởi là niềm vui, bởi thế chúng ta hãy phục vụ Thiên Chúa với niềm vui. Chị Kateri giải thích cảm tưởng của chị về điều này:

"Khi tôi làm việc ở trung tâm chữa trị ung thư não ở Nữ Ước và tôi cầu nguyện hàng ngày. Ngày kia có người hỏi tôi là tôi đang sung sướng về điều gì, họ có ý nói là tôi đang yêu ai. Thật sự thì không hẳn như vậy--nó chỉ là cảm nhận tình yêu của Thiên Chúa. Tôi thật hạnh phúc và thật tràn đầy khi sự liên hệ giữa tôi với Thiên Chúa gia tăng. Điều đó khiến tôi tràn đầy niềm vui."

Niềm vui là tình yêu, niềm vui là sự cầu nguyện, niềm vui là sức mạnh. Thiên Chúa yêu thích người cho đi cách vui vẻ, và nếu bạn cho đi cách vui vẻ bạn sẽ cho đi thêm nữa. Một con tim đầy niềm vui là kết quả của một con tim bùng cháy tình yêu.

Công việc của tình yêu luôn luôn là công việc của niềm vui. Chúng ta không cần tìm kiếm hạnh phúc: nếu chúng ta yêu thương người khác chúng ta sẽ được hạnh phúc. Đó là quà tặng của Thiên Chúa.

PHỤC VỤ

Kết Quả của Tình Yêu là Phục Vụ

Chúng tôi viết những dòng chữ sau trên tường của căn nhà dành cho các trẻ em ở Calcutta:

Hãy dành thì giờ suy nghĩ

Đó là nguồn sức mạnh

Hãy dành thì giờ để cầu nguyện

Đó là sức mạnh toàn năng

Hãy dành thì giờ cất tiếng cười

Đó là tiếng nhạc của tâm hồn

Hãy dành thì giờ chơi đùa

Đó là bí mật để trẻ mãi không già

Hãy dành thì giờ để yêu và được yêu

Đó là ưu tiên Thiên Chúa ban cho

Hãy dành thì giờ để cho đi

Vì một ngày quá ngắn để ích kỷ

Hãy dành thì giờ đọc sách

Đó là nguồn khôn ngoan

Hãy dành thì giờ để thân thiện

Đó là đường dẫn tới hạnh phúc

Hãy dành thì giờ để làm việc

Đó là giá của thành công

Hãy dành thì giờ cho bác ái

Đó là chìa khóa cửa thiên đàng.

Việc làm của cầu nguyện là tình yêu, và việc làm của tình yêu là phục vụ. Hãy cố cho đi không điều kiện bất cứ gì họ cần ngay lúc đó. Điểm chính là làm cái gì đó, dù nhỏ, và cho thấy sự chăm sóc của bạn qua những công việc mất thì giờ. Điều này đôi khi có nghĩa làm điều gì đó về phần thể xác (như chúng tôi chăm sóc người bệnh và hấp hối) hay đôi khi có nghĩa hỗ trợ tinh thần cho những người cô đơn. Nếu một bệnh nhân muốn xin thuốc, hãy cho họ thuốc; nếu họ muốn được an ủi, hãy an ủi họ.

Tất cả chúng ta là con cái Thiên Chúa nên thật quan trọng để chia sẻ quà tặng của Ngài. Đừng lo lắng tại sao có nhiều vấn đề trên thế giới này--chỉ cố đáp ứng nhu cầu của người khác. Có người nói với tôi rằng nếu chúng ta

làm việc bác ái cho người khác thì nó sẽ giảm trách nhiệm của chính phủ đối với người nghèo và người cần giúp đỡ. Chính tôi không lưu tâm đến điều này, vì chính phủ thường không ban phát tình yêu. Tôi chỉ làm những gì tôi có thể: phần còn lại không phải là việc của tôi.

Thiên Chúa quá tốt với chúng ta: những công việc của tình yêu luôn luôn là phương tiện được gần Thiên Chúa hơn. Hãy xem những gì Chúa Giêsu đã làm khi Ngài sống ở trần gian! Ngài chỉ làm những việc tốt. Tôi nhắc nhở các chị nữ tu rằng ba năm của cuộc đời Chúa Giêsu dùng để chữa lành những người đau yếu và cùi hủi, trẻ em và người khác; và đó chính là những gì chúng ta đang làm, rao giảng Phúc Âm qua hành động của chúng ta. Điều tiên quyết của chúng ta là phục vụ, và đó là sự phục vụ có thật, hết lòng mà chúng ta cố gắng thi hành và cho đi.

Chúng tôi cảm thấy rằng những gì chúng tôi làm chỉ là một giọt nước trong đại dương, nhưng nếu không có giọt nước đó thì đại dương cũng sẽ bốc đi. Tỉ như, chúng tôi mở trường dạy các trẻ em nghèo biết yêu quý việc học và biết giữ gìn sạch sẽ. Nếu chúng tôi không làm vậy, các em sẽ lang thang ngoài đường.

Nếu cần có tổ chức để săn sóc tốt hơn, tùy theo hoàn cảnh, thì chúng tôi khuyên nên làm như vậy, nhưng vì chúng tôi phục vụ những người nghèo nhất nên chúng tôi không bao giờ quay mặt đi nếu họ cần sự giúp đỡ.

Thầy Geoff giải thích điều đó như sau:

"Thật khó tìm được có ai muốn săn sóc những người bị xã hội ruồng bỏ, nhất là ở những quốc gia như Ấn Độ là nơi có quá nhiều nhu cầu. Những nhà của Dòng Bác Ái Truyền Giáo thường là trạm cuối cùng cho những bệnh nhân bị mọi người khác khước từ."

Để thấy thêm những kết quả của tình yêu trong hành động, tôi nghĩ trước hết hãy thử chút công việc của Dòng Bác Ái Truyền Giáo, rồi chia sẻ cảm nghiệm với một số người tình nguyện giúp chúng tôi. Trong cách này bạn sẽ thấy hiệu quả của việc làm một điều gì đó, dù nhỏ, có thể có tác dụng--không chỉ trên người được nhận, mà còn trên người thi hành công việc săn sóc.

Ngày nay, công việc của Dòng Bác Ái Truyền Giáo thì nhiều loại và được chia ra như sau:

Việc Tông Đồ qua những lớp Giáo Lý, học hỏi Kinh Thánh, nhóm hoạt động Công Giáo, và thăm viếng bệnh nhân, người già và tù nhân.

Chăm Sóc Y Tế qua các nhà thương, bệnh viện người cùi, dưỡng đường cho bệnh nhân bị cùi, những nhà dành cho trẻ em mồ côi, những em bị tật nguyền tâm lý và thể lý, những người hấp hối và tuyệt vọng, người bị bệnh AIDS và ho lao, những trung tâm suy dinh dưỡng và những bệnh xá lưu động.

Việc Giáo Dục qua các trường tiểu học trong các khu nhà nghèo, lớp dạy may cắt, lớp thương mại, lớp cho người tàn tật, lớp mẫu giáo ở làng, và những chương trình giữ trẻ.

Dịch Vụ Xã Hội qua chương trình an sinh và giáo dục trẻ em; giữ trẻ; nhà cho người vô gia cư, người nghiện rượu và thuốc sái; nhà cho những người mẹ không chồng; nơi tạm cư ban đêm; và trung tâm dạy điều hoà sinh sản.

Dịch Vụ Cứu Tế qua những trung tâm thực phẩm và quần áo, nơi chúng tôi cung cấp thực phẩm khô, hay thức ăn nấu chín, và cứu trợ khẩn cấp cho gia đình.

Gandhiji Prem Nivas, Titagarh, Calcutta

Ngày nay, người bị cùi có thể có một đời sống, vì biết rằng họ được giúp đỡ và chữa lành. Không còn phải trốn tránh nếu bị bệnh cùi, và điều này có nghĩa là cả gia đình có thể sống với nhau mà không sợ lây bệnh. Bây giờ con của người cùi không bị bệnh cùi nữa.

Hơn bốn mươi năm trước chúng tôi quyết định khởi sự một bệnh xá lưu động cho người cùi dưới một gốc cây ở Titagarh, khoảng vài kí lô mét bên

ngoài Calcutta. Chúng tôi khám bệnh một tuần hai lần và những ngày khác chúng tôi chăm sóc những người đau yếu vì thiếu ăn và đến thăm nhà của những người bệnh tật. Và vào ngày Thứ Bảy, chúng tôi tắm rửa cho họ.

Ngày nay, chúng tôi có một trung tâm thật đẹp gọi là Gandhiji Prem Nivas, gần như là một ngôi làng. Chạy dọc theo đường xe lửa, những toà nhà được sơn phết rực rỡ, tươi tắn: màu đỏ, màu xanh và màu lục. Có những nhà làm việc, nhà ngủ, dưỡng đường, khu bệnh xá, một trường học, và cũng có những nhà lá cho các gia đình--cũng như những hồ cung cấp nước cho cả cộng đồng. Ngay trong trung tâm là tượng Gandhi.

Prem Nivas được chính những người cùi xây dựng nên và là nơi họ có thể sống cũng như làm việc. Lúc đầu tiên khi chúng tôi được cho miếng đất để phát triển thành trung tâm vào năm 1974, nó là khu phế thải hỏa xa. Chúng tôi bắt đầu bằng việc xây dựng những chòi lá và từ từ nó trở thành một cái gì thật đẹp.

Shishu Bhavan, Calcutta

Shishu Bhavan, nhà của con cái chúng tôi ở Calcutta, được hình thành bởi một số dinh thự cao tầng sau một bức tường trên con đường chính thật

tấp nập. Ngay ở cổng vào là những bệnh xá mở cửa ban ngày, là nơi người nghèo có thể đem con cái của họ đến chữa bệnh, và những văn phòng liên hệ đến việc nhận con nuôi. Trong những phòng bên trong là các em bé và trẻ sơ sinh, nằm thành hàng chuỗi. Cũng có một sân chơi nhỏ cho các em chạy nhảy cũng như phòng cho các em chơi "game" và phòng ăn.

Shishu Bhavan được điều hành bởi Chị Charmaine Jose. Chị và các nữ tu khác chăm sóc khoảng 300 em bệnh tật và thiếu ăn, cũng như các người mẹ nghèo không chồng, là những người được cung cấp việc làm.

Cũng có một khu khám bệnh với ba bác sĩ chẩn bệnh và phát thuốc cho khoảng 1,000 tới 2,000 bệnh nhân hàng tuần. Cũng có phòng nhận con nuôi cho những ai muốn nhận trẻ làm con nuôi. Khi các em lên 10 tuổi và không được nhận làm con nuôi, có khi chúng tôi gửi các em đến trường nội trú để đi học và lên đại học, hay lớp thư ký, và chúng tôi tìm việc cho các em. Một khi các em đã ổn định đời sống, chúng tôi giúp các em lập gia đình và cho các em một ít tiền hồi môn để bắt đầu sự nghiệp. Các em rất sung sướng và thường đem con cái lại thăm chúng tôi. Tôi thường nói với các em rằng chúng rất may mắn vì không những chúng chỉ có một bà mẹ vợ mà có đến hai mươi bà!

Ở tầng trệt của Shishu Bhavan có nơi nấu nướng để nuôi ăn trên 1,000 người mỗi ngày. Họ thường là những người ăn xin từ các đường phố và đây là nơi mà họ có thể trông nhờ có một bữa ăn mỗi ngày, là tất cả những gì họ có được. Tuy nhiên, cũng có những tai họa xảy ra bất thành linh, và chúng tôi phải tham gia và cung cấp dịch vụ cứu tế. Thí dụ, khi một khu lớn

gần Calcutta bị lụt và cuốn trôi, 1,200 gia đình bơ vơ không còn gì cả. Những chị ở Shishu Bhavan, và cả những thầy phải làm việc suốt đêm để phân phát và cho họ chỗ ở.

Chị Charmaine Jose diễn tả:

"Chúng tôi là những người bụi đời và công việc của chúng tôi là trên hè phố. Chúng tôi cầu nguyện khi rảo bước, khi đến thăm các gia đình, khi ở với đứa trẻ hấp hối, hay đem thuốc cho những người cần. Một chị mỗi ngày đi một con đường để xem những gì chúng tôi có thể giúp người nghèo. Chúng tôi cũng đến những ngôi làng là nơi rất ít phương tiện và mở những trung tâm y tế ở đó. Có khi chúng tôi phải săn sóc khoảng 2,500 bệnh nhân hàng tuần ở những nơi đó.

"Nhiều chị được huấn luyện là y tá hay bác sĩ, nên họ thường làm việc ở nơi phát thuốc, và những người được huấn luyện chăm sóc trẻ em làm việc ở trung tâm. Chúng tôi cũng có trường cho các em bụi đời là những em bị ngược đãi và làm điếm. Chúng thường không có ăn, không được hỗ trợ, hay thuốc men. Bởi thế chúng tôi gom góp các em lại, dạy dỗ chúng, cho chúng ăn, cho chúng mặc, và ít lâu sau chúng tôi tìm người bảo trợ các em, để các em có thể đi học và hoàn tất việc học.

"Những em tàn tật thể xác hay tâm bệnh ở lại trong trung tâm đây. Nhiều em không sống lâu nhưng khi các em đến tuổi mười ba chúng tôi chuyển em sang nhà khác."

Nirmal Hriday, Calcutta

Nhà cho người hấp hối của chúng tôi ở Calcutta hồi trước là chỗ cho những người hành hương nghỉ chân sau khi đến đền Kali. Sâu trong trung tâm bận rộn của vùng Kalighat của thành phố, những cơ sở của chúng tôi thực

sự nối tiếp với ngôi đền. Về phía bên trái khi bạn bước vào, chúng tôi có khu cho các ông, và phía bên phải là cho phụ nữ. Những cửa sổ nhỏ và cao đem ánh sáng đến các phòng, gồm những dãy giường, tất cả được phủ bằng bao ny lông xanh. Ở giữa hai khu là trung tâm y tế và nơi tắm rửa, và đằng sau là nhà bếp và nhà quán. Trường học cho các em bụi đời ở trên mái, nơi các chị nữ tu ở.

Chúng tôi có 50 giường cho các ông và 55 giường cho phụ nữ, nhưng chúng tôi có thể gia tăng số giường tùy theo nhu cầu. Khi những người hấp hối mới đến trung tâm thường họ không thể nói được, bởi thế khi họ được chở đến bằng xe cứu thương hay bởi các nam hay nữ tu sĩ khiêng vào, họ được nhập viện với tên "vô danh." Sau đó, với một chút săn sóc và yêu thương và thực phẩm, họ có thể nói được và cho biết tên. Các chị cũng thường cố biết xem họ thuộc tôn giáo nào--để khi chết họ được chôn cất cách thích hợp. Người Công Giáo thì ra nghĩa trang, người Hồi Giáo thì ra chỗ chôn cất của người Hồi Giáo, và người Ấn Giáo được hỏa thiêu bên cạnh sông, là chỗ rất gần chúng tôi. Đa số những người đến với chúng tôi

là Ấn Giáo, nên nếu chúng tôi không biết tôn giáo của họ, thường chúng tôi chôn họ theo Ấn Giáo.

Chị Dolores, người điều khiển Nirmal Hriday nói:

"Chúng tôi không bao giờ hỏi tại sao họ phải sống trên vỉa hè: chúng tôi không cần biết câu chuyện đời họ. Chúng tôi không xét đoán vì bất cứ tình cảnh nào của họ, vì tất cả những gì họ muốn là một chút tình yêu và săn sóc và họ thỏa mãn. Chúng tôi chỉ chăm sóc những người được đem đến cho chúng tôi và Thiên Chúa làm phần còn lại qua chúng tôi.

"Khi một người được đưa đến trung tâm, họ thường được tắm rửa. Nhưng đôi khi có người quá yếu nên chúng tôi chỉ cho họ nằm, lau mặt cho họ, và tiếp nước biển. Đôi khi chúng tôi cần chăm sóc những người bị thương tích hay bị đi tiêu chảy. Nhiều người bị ho lao và bị xuất huyết- -việc trước hết là phải cầm máu.

"Có khi, người bệnh vừa nằm xuống giường là tắt thở. Có lúc, họ khỏe hơn, có thể ngồi trên giường hay đi đứng một chút, và một số về nhà, dù rằng nhà của họ chỉ là hè phố. Bởi thế một số về nhà và khi đau yếu họ

lại trở lại. Chúng tôi bảo sẽ giữ cho họ một chỗ nằm."

Những Đảo Anh Quốc

Chị Theresina người gốc Hoa Kỳ, là Giám Đốc Vùng của Những Đảo

Anh Quốc và Ái Nhĩ Lan. Sau đây, chị cho biết những công việc ở Anh:

"Khi các nữ tu bắt đầu công việc ở đây chúng tôi thấy cần giúp đỡ những người cô đơn sống nhờ trợ cấp xã hội. Chúng tôi thường thấy những cặp vợ chồng già không có máy sưởi trong mùa đông và chúng tôi cung cấp cho họ một máy sưởi, hay chúng tôi thấy họ sống không có bàn ghế vì lý do này nọ. Một số người rất đơn giản và họ không biết tiếp xúc với ai--đằng sau những bức tường là những người cô đơn rất cần được thăm viếng.

"Trong những ngày đầu, chúng tôi thường ra ngoài ban đêm để đi tìm những người vô gia cư. Ngày nay, chúng tôi có những nơi tạm trú cho đàn ông và phụ nữ ở Kilburn, Luân Đôn; và ở Liverpool, phía Bắc Anh quốc, có nơi tạm trú cho các ông, các phụ nữ và một chỗ phân phát đồ ăn--và chúng tôi cũng cung cấp những việc mục vụ, thăm các gia đình, và chương trình giáo lý cho trẻ em. Đôi khi chúng tôi đưa họ đi chơi và tổ chức những dịp đặc biệt--tỉ như, chúng tôi đưa 320 người ở sáu vùng biển đi thăm Worth Abbey.

"Khi đi chơi, chúng tôi lần chuỗi Mai Khôi--đó là khí giới của chúng tôi, lời của Chúa. Ma quỷ cố ảnh hưởng đến đời sống dân chúng, và chúng tôi phải cố gắng ảnh hưởng đến họ để đưa họ đến với Chúa Giêsu và Mẹ Maria, vì các Ngài là những người làm việc và đánh động tâm hồn dân chúng--không phải là chúng tôi. Chúng tôi rất gắn bó với việc lần chuỗi Mai Khôi, tôi nhớ có lần chúng tôi lần chuỗi ở trên xe điện ngầm ở Luân Đôn. Chúng tôi phải đọc nhỏ vì ở Anh dân chúng không nói lớn ngoài

công cộng, và trong xe thật yên lặng. Và chiếc xe bị hư nên chúng tôi phải xuống xe đứng chờ, chuyển xe kế tiếp thật đông người. Một bà đứng bên cạnh tôi và nói 'Dì ơi, tôi muốn đi biết là tôi đang đọc kinh với dì,' chúng tôi thật không ngờ. Bà nói đôi khi bà đến nhà chúng tôi ở đường Bravington để cầu nguyện nhưng đã ngưng một thời gian. Câu chuyện chỉ có vậy, nhưng nó giúp chúng tôi lên tinh thần. Quả thật chúng ta không luôn luôn thấy được kết quả của những gì chúng ta làm.

"Khi Mẹ Têrêsa đến nhà dành cho các ông ở Kilburn tháng Ba 1994 ngài thấy hai phòng trống và nói, 'Những phòng này dành cho bệnh nhân bị bệnh AIDS.' Đó là lần đầu tiên tôi nghe về việc có thể nhận người bị bệnh AIDS nhưng Mẹ buột miệng nói lên--ngài được linh ứng, tôi nghĩ vậy, vì tôi nhớ về mặt của ngài khi đứng trong căn phòng ấy và nói lên điều đó. Bởi thế tôi cố biến thành hiện thực và nó không dễ. Bây giờ, qua sự giúp đỡ của một người phục hồi bệnh nghiện rượu và thuốc sái, và của chính người bị bệnh AIDS, chúng tôi tiếp nhận những người không thể bảo vệ được chính họ."

Công Việc Của Những Nam Tu Sĩ

Thầy Geoff là người Úc và kế vị người sáng lập General Servant là Thầy Andrew, như người đứng đầu các Thầy Dòng Bác Ái Truyền Giáo:

"Ở Los Angeles công việc chính của chúng tôi là trông coi một trung tâm cho những người di dân bất hợp pháp gốc Mễ, nhiều người sống ở vỉa

hè. Đây là chỗ mà, ba ngày một tuần, từ 75 cho đến 100 thanh niên, tuổi từ mười bốn đến mười tám đến ăn, tắm rửa, chữa bệnh và cắt tóc--và nghỉ ngơi. Trong một căn nhà dành cho các ông, chúng tôi săn sóc 8 người bị tàn tật thể lý và tâm lý.

"Ở Tokyo, Nhật bản, chúng tôi làm việc với những người say rượu trên đường phố. Đây là việc toàn thời gian. thỉnh thoảng có đánh nhau và mọi sự có thể rắc rối--chúng tôi cố giữ không có ẩu đả trong nhà chúng tôi. Những người Nhật say rượu thường đàng hoàng hơn so với những người ở các quốc gia khác. Ở Los Angeles chúng tôi có những thầy làm việc với các trẻ du đãng để giúp họ, và ở Hồng Kông chúng tôi làm việc với những người nghiện cần sa ma túy. Chúng tôi cũng làm việc ở những nơi nguy hiểm hơn--trong những thành phố như Bogota và Medellin ở Colombia, là nơi có nhiều bạo động xảy ra. Chúng tôi chứng kiến nhiều vụ ẩu đả nhưng tránh không can dự vào. Dân chúng biết công việc của chúng tôi nên họ không quấy rầy chúng tôi.

"Công việc của chúng tôi rất khác với những tổ chức khác. Điều đó không có nghĩa là cái này thì tốt hơn cái kia, nhưng có nhiều tổ chức nỗ lực lo cho người nghèo và giúp họ thoát ra khỏi tình cảnh này, cái tình cảnh đầu tiên đã khiến họ nghèo nàn. Đây là nỗ lực có ích, nhất là qua sự giáo dục, nhưng nó có thể trở thành vấn đề chính trị. Người nghèo mà Dòng Bác Ái Truyền Giáo được mời gọi để phục vụ là những người, bất kể bạn làm gì cho họ, vẫn phải lệ thuộc cách nào đó vào người khác. Chúng tôi thường bị hỏi, 'Thay vì cho họ con cá, sao thầy không dạy họ

cách câu cá?' và chúng tôi trả lời rằng đa số những người nghèo của chúng tôi không có sức để giữ cái cần câu. Và tôi thường nghĩ rằng đây là chỗ bị hiểu lầm--và đôi khi bị chỉ trích--về công việc của chúng tôi, vì không có sự phân biệt rõ ràng giữa loại người nghèo của chúng tôi và của người khác.

"Phát triển thì chắc chắn có giá trị nhưng phát triển không phải là những gì người nghèo cần. Nếu một người đang chết thì không còn thì giờ để phân tích tại sao hắn lại ở trong tình trạng này và kể ra cả một chuỗi chương trình có thể ngăn ngừa được. Điều chúng tôi muốn nói là, 'Hãy để người khác giải quyết vấn đề đã đưa họ rơi vào tình cảnh này, nhưng để chúng tôi giúp họ chết trong an lành và xứng đáng.' Trong nhiều trường hợp, chúng tôi cung cấp sự chăm sóc ngắn hạn hơn họ và đơn giản nói rằng: Người này cần giúp đỡ--chúng ta có thể làm gì giúp họ? Nếu những thay đổi chính trị làm giảm bớt tình trạng này trong tương lai thì chúng tôi rất hân hoan, nhưng chúng tôi không có thì giờ hay sức lực, hay thường là khả năng, để có thể làm được nhiều. Thiên Chúa, trong sự khôn ngoan của Ngài, nối kết tất cả lại. Ngài biết không một ai có thể giải quyết được mọi hoàn cảnh, bởi thế Ngài thúc dục người này làm việc trên vài lãnh vực này và người kia làm việc trên những lãnh vực kia."

Có Quá Nhiều Việc Để Làm

Chúng tôi được quá nhiều nơi yêu cầu mở những trung tâm mới trên toàn thế giới và lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng. Bây giờ chúng tôi đã có mặt trên một trăm quốc gia--đây thật sự là quà tặng

của Thiên Chúa, để có thể cho đi những phục vụ miễn phí cách tận tình cho những người nghèo nhất ở nhiều nơi. Thí dụ, chúng tôi có nhà cho người bệnh AIDS ở Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Ba Tư, và ở Honduras. Ở Phi Châu chúng tôi có hoạt động nhưng không có những trung tâm rõ rệt, cũng như ở Haiti. Ở Hoa Kỳ chúng tôi cũng có nhà cho người bệnh AIDS--ở Nữu Ước, Thủ đô Hoa Thịnh Đốn, Baltimore, Dallas, Atlanta, San Francisco, và những nơi khác. Bây giờ chúng tôi mới mở trung tâm cho bệnh nhân AIDS ở Bombay, Ấn Độ. Chúng tôi cũng vừa mới bắt đầu công nhi viện ở Hoa thịnh Đốn và hy vọng không bao lâu nữa, chúng tôi sẽ mở trung tâm ở Trung Cộng.

Luôn luôn có thêm công việc làm, nhưng thí dụ sau của Chị Dolores cho thấy sự vui mừng biết bao khi có thể mở một trung tâm mới:

"Vào năm 1965, Đức Giám Mục ở Cocorote yêu cầu chúng tôi mở một trung tâm ở Venezuela. Tôi thật vui mừng được là một thành phần của trung tâm đầu tiên hoạt động ngoài nước Ấn. Mẹ Têrêsa chỉ muốn gửi những chị đã khẩn trợn, mà tôi là một trong những người đó; nhưng mẹ thường hỏi chúng tôi là nếu có ai đến tình nguyện làm việc thì chúng tôi

có bỏ nhà dòng không. Lúc đó tôi đang ở Delhi giúp các chị trong trung tâm trẻ em nên tôi thường gặp Mẹ Têrêsa. Ngài kéo tôi ra một chỗ và nói, 'Chúa Giêsu muốn con sang Venezuela.'

"Tôi thật vui mừng khi Thiên Chúa muốn tôi đi, và nhóm chúng tôi đến đó ngày 26 tháng Bảy, 1965. Cho đến bây giờ, hàng năm họ vẫn tổ chức Thánh lễ Tạ Ôn vào ngày này để ghi dấu ngày các nữ tu đến đó và họ cũng chuẩn bị một ngày lễ đặc biệt cho người nghèo trong trung tâm.

"Khi đến Cocorote, chúng tôi không biết ngôn ngữ hay phong tục của dân chúng. Thật là khác biệt, nhưng đó là sự thử thách của Thiên Chúa. Mọi người ở đó đón tiếp chúng tôi thật vui vẻ và dạy chúng tôi vài tiếng, và họ giúp chúng tôi nói trọn một câu vì chúng tôi không có thì giờ để ngồi học. Cocorote thật là một sứ vụ tuyệt vời cho tôi và những người ở đó thật dễ thương, dù sau bao nhiêu năm.

"Năm 1985, chính Đức Hồng Y O'Connor là người giúp chúng tôi mở trung tâm đầu tiên cho bệnh nhân AIDS ở Nữu Ước. Nhu cầu đầu tiên phát sinh từ nhà tù Sing Sing và chúng tôi nhận những bệnh nhân đầu tiên từ đó. Thường họ được chở đến bệnh viện St. Clare hay Bellevue hay Mount Sinai. Chúng tôi đến thăm họ, và rồi nếu thuận tiện, họ đến thăm chúng tôi. Họ thường là những người bị ruồng bỏ hay không thân nhân và có nhiều cay đắng trong tâm hồn. Đối đầu với giai đoạn cuối đời thì thật khó, bởi thế chúng tôi từ từ tạo nên một tinh thần gia đình trong nhóm họ--chúng tôi ăn uống với nhau, nói chuyện, cầu nguyện và vui đùa với nhau. Nhiều người xa cách với gia đình họ, nhưng sau khi ở với

chúng tôi, và với ân sủng của Thiên Chúa, họ đã gần gũi với cha mẹ. Một số viết thư và một số khác điện thoại. Và khi chúng tôi phát triển, họ đã chăm sóc lẫn cho nhau--đó là những gì tuyệt diệu để chứng kiến."

Sức Lôi Cuốn -- Hành Động Cách Đơn Giản

Công việc của chúng tôi thì bần bĩ, nhà của chúng tôi thì đầy người. Những khó khăn của người nghèo vẫn tiếp tục, bởi thế công việc của chúng tôi tiếp tục. Tuy nhiên bất cứ ai, không phải chỉ những người thuộc Dòng Bác Ái Truyền Giáo, mới có thể làm những gì mỹ miều cho Thiên Chúa bằng cách đến với người nghèo trong chính quốc gia của họ. Tôi không thấy có sự do dự nào để giúp đỡ người khác. Tôi chỉ thấy dân chúng đầy tình yêu Thiên Chúa, muốn thi hành những công việc yêu thương. Đây là tương lai--đây là sự ao ước mà Thiên Chúa ban cho chúng ta--là phục vụ qua việc làm của tình yêu, và được linh ứng bởi Chúa Thánh Thần để hành động khi được mời gọi.

Chúng tôi không thể thi hành công việc nếu không có người tình nguyện. Họ đến từ nhiều thành phần, văn hóa, và đức tin khác biệt. Tất cả những gì chúng tôi đòi hỏi nơi họ là có thể cho đi tình yêu và thời giờ cho tha nhân. Chúng tôi chào đón họ với những lời sau đây, mà chúng tôi treo trong Nhà Mẹ:

Bạn đến phục vụ Đức Kitô trong người tàn tật, người đau yếu và người hấp hối.

Chúng tôi vui mừng và cảm ơn bạn đã dùng cơ hội này để làm chứng nhân cho Thiên Chúa trong việc làm của tình yêu.

Hãy nhớ rằng chính Đức Kitô hoạt động qua chúng ta--chúng ta chỉ là dụng cụ để phục vụ.

Không phải bao nhiêu công việc chúng ta làm, nhưng bao nhiêu tình yêu chúng ta đặt vào công việc mới đáng kể.

Chị Dolores có nhiều kinh nghiệm làm việc với người tình nguyện, và chị đã có lời khuyên sau:

"Những người tình nguyện đến làm việc với chúng tôi phải có đầu óc cởi mở và sẵn sàng làm bất cứ việc gì, vì đó là cách Thiên Chúa muốn mọi người như vậy. Đa số công việc là phụ giúp các tu sĩ nam nữ trong tinh thần của Mẹ Têrêsa và Dòng Bác Ái Truyền Giáo, vì phương cách của chúng tôi thì khác với thế giới bên ngoài hay những tổ chức bác ái khác. Cách của chúng tôi thì đơn giản và những người đến giúp đỡ và chia sẻ công việc phải cùng làm việc với chúng tôi. Thí dụ, khi tôi nói, 'Hãy đem bệnh nhân này đến bệnh viện' hay 'Hãy tắm cho họ,' thì người tình nguyện phải thi hành ngay vì chúng tôi không theo những quy tắc nhất định. Tuy nhiên, những người đến giúp chúng tôi họ thật siêng năng làm việc."

Chị Theresina ở Luân Đôn đồng ý:

"Người tình nguyện giúp đỡ rất nhiều cho chúng tôi và chúng tôi có thể trông nhờ vào họ cho đến mức độ nào đó, dù rằng chúng tôi luôn sẵn"

sàng để tự tay làm mọi việc. Nếu chúng tôi cần người tình nguyện giúp đỡ thì chúng tôi cầu xin và nếu không có ai đến thì chúng tôi yêu cầu người nghèo giúp chúng tôi, và họ rất vui vẻ để thi hành. Chúng tôi luôn thu xếp trong phương cách đơn giản--chúng tôi nấu ăn và phân phát. Điểm chính yếu là tiếp tục phục vụ, giúp đỡ, và nếu có người tình nguyện thì công việc của chúng tôi có hiệu quả hơn."

Sau đây là nhận xét của một người tình nguyện về việc bạn có thể vừa cho vừa nhận khi giúp đỡ. Cô Mary là một bác sĩ làm việc với chúng tôi ở Kalighat trong một thời gian:

"Thử tưởng tượng bạn đến một chỗ nào đó và được bảo rằng, 'Hãy đem người này đi tắm.' Đó là điều kiện tiên quyết không thể tin được mà bạn không phải nói bạn là ai, những gì bạn phải có là ý muốn giúp đỡ. Đó là một trong những điều mà Mẹ muốn--để người ta tiếp xúc với người nghèo. Nó có lợi cho chúng ta cũng như cho người nghèo. Chúng tôi đã vượt qua sự chia cách lớn lao này, nó không phải là 'hàng triệu' người, nhưng là người bạn tiếp xúc với."

Bác Ái Trong Hành Động

Trong phần này một số những người tình nguyện trên khắp thế giới chia sẻ cảm nghiệm của họ về những gì họ cảm nhận khi phục vụ người nghèo và những gì họ có thể làm cho chính cộng đồng của họ.

Hầu hết những người tình nguyện đến Calcutta là để giúp đỡ người đau yếu và người hấp hối, hay giúp đỡ những trẻ em ở trung tâm Shishu Bhavan. Họ là những người rất tốt đã cho đi cách rộng lượng. Nhiều người phải hy sinh nhiều khi đến đây, để chia sẻ trong việc yêu thương người nghèo, để cảm nhận sự gần gũi với Chúa Giêsu. Có mặt ở đây, đối với một số người, đã cho họ một cơ hội để tình yêu Thiên Chúa được sâu đậm hơn:

Donna

"Tôi được huấn luyện thành y tá và tôi ngưng làm việc ở Scotland, là nơi tôi sống, để đi du lịch. Khi tôi đang làm việc ở Sydney thì ý định giúp đỡ những sứ vụ của Mẹ Têrêsa nảy ra trong đầu. Tôi không phải là người Công Giáo--tôi được lớn lên theo đạo Tin Lành Tô Cách Lan và cha tôi là người vô thần. Tôi quyết định sang nước Ấn là khi tôi xem phim Gandhi. Tôi không thích thú lắm về lịch sử nước Ấn cũng như triết lý của Gandhi và loại vị tha và đời sống khiêm tốn mà ông muốn nói lên. Tôi bị tò mò khi thấy sự liên hệ giữa triết lý của ông và của Mẹ Têrêsa.

"Sau khi viết thư và được mời sang Calcutta, tôi bắt đầu làm việc trong nhà của các em, Shishu Bhavan. Ấn tượng đầu tiên của tôi về Nhà Mẹ và những nhà khác là sự đơn giản và bình an của những nơi này. Nó như thiên đàng ở giữa những ồn ào và hôi hám mà tôi thấy trên đường phố ở Calcutta.

"Khi làm việc với Dòng Bác Ái Truyền Giáo có thể nói là cuộc đời tôi đã có nhiều thay đổi--bạn không thể nào ở đó một thời gian khá lâu mà

không có những biến chuyển trong đời. Tôi không còn kinh ngạc khi thấy những người nghèo và dơ bẩn, và bây giờ tôi thực tế hơn trong những gì tôi có thể làm cho người nghèo. Tôi biết rằng khi về nhà tôi sẽ tham dự vào công việc giúp đỡ người vô gia cư. Và sống với những nữ tu có đức tin mạnh mẽ đã an ủi tôi, giúp tôi thi hành công việc này--niềm vui và đức tin của họ đã lây lan. Dường như bất cứ ai đến đây và làm việc thiện nguyện đều cảm nhận một thông điệp và họ biến nó thành hành động khi trở về nhà. Hãy thi hành một điều gì, và đó là điểm chính của thông điệp, và chúng ta không phải tiếp tục đến Calcutta và cố trở nên giống như các nữ tu mới có thể làm được những điều ấy."

Linda

"Tôi có cảm tưởng như là không phải chính tôi muốn đến Calcutta. Hầu như là tôi bị đẩy đến đó. Chắc chắn thế, tôi chỉ

biết là đến Calcutta là một việc làm đúng nghĩa, đó là một lời mời gọi. Nhiều người đến làm việc tình nguyện ở Calcutta nghĩ rằng họ làm điều đó với ý thức, nhưng thật ra họ làm điều đó với mức độ khác hơn, sâu hơn. Từ những người tình nguyện tôi biết, tôi có thể nói là tất cả đều nghe một tiếng nói bên trong--nó đánh động họ để thi hành những công

việc. Lúc đầu, tôi rất ái ngại về sự nghèo đói, ồn ào, và dơ bẩn của Ấn Độ và tôi lẩn tránh khoảng một hai ngày cho đến khi tôi quen được. Rồi tôi bắt đầu làm việc ở Shishu Bhavan, nhà cho các trẻ em. Tôi làm việc ở đó buổi sáng và được tự do vào buổi chiều.

"Trong vài ngày đầu tôi thật sự sung sướng--tôi nghĩ, 'Minh thật tuyệt vời, mình thi hành những công việc từ thiện để trông coi các em. Minh cho các em biết bao tình thương và chúng mỉm cười và yêu quý mình.' Tôi cảm thấy thật sáng láng và thánh thiện! Và rồi, sau ba ngày, tôi thật sự vỡ mộng vì bỗng dưng tôi nhận ra rằng tôi thật xấu xa khi ở đó chỉ có một thời gian. Tôi chơi với các em, ẵm bế các em, chú ý đến các em--và khi hết giờ tôi trở về cái tổ ấm của tôi ở Anh Quốc, với công việc nhẹ nhàng và số lương hàng tuần. Tôi cho các em sự ngọt ngào và tôi lại lấy đi. Tôi bắt đầu khóc, tôi thấy lúc trước tôi là một người tốt, nhưng bây giờ tôi không tốt nữa, vì tôi tình nguyện cho tôi, chứ không cho họ, tôi cho đi là vì cái gì đó trong tôi cần được xoa dịu, và đó là nhu cầu tôi cần vì tình yêu.

"Một người tình nguyện làm việc trước tôi khá lâu đã an ủi tôi và nói, 'Bất cứ tình yêu nào bạn cho đi, dù nhỏ, họ sẽ không có được nếu bạn không đến đây, hay cho đi. Những người tình nguyện đến đây sau bạn sẽ cho họ thêm một chút nữa.' Điều đó giúp tôi thán phục các chị hơn nữa. Trong cuộc đời tận hiến của các chị họ không nghĩ gì cho họ. Họ thật sự trong bàn tay của Thiên Chúa và điều đó thật tuyệt vời. Thật hiếm để thấy ai đó hoàn toàn tận hiến cho một lý tưởng. Điều đó đã ảnh

hưởng đến đời tôi. Và, như trong Phúc Âm nói, tôi nhận được nhiều hơn là cho đi. Tôi rời Calcutta với cảm nghĩ rằng đây là một nơi đặc biệt, nơi Thiên Chúa làm việc, nơi có một sức lực tốt đẹp đang tung hoành."

Judith

"Trong khi đang làm việc với người nghèo ở Melbourne, Úc Đại Lợi, trong căn nhà dành cho người nghiện rượu vô gia cư mà tôi đã làm việc trong suốt thời gian sinh viên đại học. Tôi rất vui thích nhưng cảm thấy rằng tôi muốn thử làm việc xã hội ở một quốc gia khác. Điều này tiềm tàng trong tâm trí tôi khá lâu cho đến khi có thời gian thuận tiện để rời Úc. Tôi đến Calcutta vì tôi biết về dòng nữ Loreto, tôi được các chị dạy học khi còn ở Úc. Đầu tiên tôi định dạy Anh văn, nhưng tình cờ tôi tiếp xúc với nhóm tình nguyện ở đây và trở thành người tình nguyện toàn thời gian với Dòng Bác Ái Truyền Giáo. Tôi ở đây được sáu tháng và rất thích đường lối làm việc. Tôi đến Kalighat, nhà cho người hấp hối, và mỗi sáng vào lúc tám giờ Chị Dolores bắt đầu một ngày làm việc bằng phần chia sẻ. Mỗi người chúng tôi nói khoảng năm mươi phút về cảm nghiệm, tư tưởng của mình để chia sẻ. Nó hoàn toàn tùy ý và hiển nhiên không có ý nghĩa tôn giáo--ở đây có đủ loại người với những quan điểm khác biệt--nhưng thời gian này thật cần thiết trước khi chúng tôi làm việc.

"Bạn thật sự phải quên đi những gì bạn được huấn luyện vì đây không phải là bệnh viện, nó là một mái nhà. Sự chăm sóc thì rất căn bản, nhưng không thể cầu thả. Có rất nhiều điều để cảm nghiệm, và đôi khi tôi thấy khiếp sợ những người bệnh tật. Sự khiếp sợ trùm lấp con người

tôi cả tháng đến nỗi tôi không thể hoàn tất được những việc thật đơn giản, tỉ như săn sóc một người lở loét vì liệt giường lâu ngày. Tôi không thể băng bó vết thương cho họ vì tôi không còn xúc động. Tôi lấy ba tuần lễ nghỉ--các chị hoàn toàn không phê bình tôi và khuyến khích tôi nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe, vì họ biết công việc rất khó khăn. Khi trở lại làm việc, tôi làm việc liên tục trong ba tháng liền, ba tháng ấy là thời gian tốt đẹp nhất mà tôi có được khi ở đây. Tôi cảm thấy vui thỏa khi tự để mình phải đau khổ. Kalighat thật dị thường vì chúng tôi phải giáp mặt với sự sống và sự chết mỗi ngày.

"Từ khi ở đây, đức tin Công Giáo của tôi được canh tân. Càng thăng tiến trong cảm nghiệm tâm linh Kitô giáo tôi càng cảm thấy sống động. Đó không phải là vấn đề đức tin, mà chỉ là nhận thức rằng một điều gì đó bên trong con người tôi đang thao thức. Và hàng ngày bị choáng ngợp bởi cái chết, tôi kinh hoàng trước phẩm giá của công việc phục vụ những người mà họ đến đây chỉ để được cơm ăn áo mặc, được đối xử như một con người sau khi họ đã sống như một con vật. Tôi thấy thật rõ ràng là khi những người này chết, họ có người bên cạnh, những người quanh họ là những người thật sự lo lắng cho họ, coi họ có sạch sẽ không, vân vân. Phẩm giá của người chết thật lạ lùng--đây là điều quan trọng về Kalighat.

"Tôi biết là tôi sẽ tiếp tục làm việc với người nghèo bởi vì sự vui thỏa và hạnh phúc mà công việc phục vụ đem lại. Ở đây tôi hạnh phúc hơn bao giờ hết, do đó tôi không thể nào quên được thời gian ở đây. Nhìn về quá

khứ, tôi thấy mình bất hạnh biết chừng nào-- tôi biết nhiều người có tâm trạng này, sự bất an này, và họ tự thuyết phục mình phải hài lòng với điều đó."

Trong phần này một số những người tình nguyện trên khắp thế giới chia sẻ cảm nghiệm của họ về những gì họ cảm nhận khi phục vụ người nghèo và những gì họ có thể làm cho chính cộng đồng của họ.

Michael

"Hai năm trước, vợ tôi, tên Jane và tôi khởi sự một tổ chức gọi là TRACKS (Training Resources and Care for Kids, [trung tâm huấn luyện và săn sóc trẻ em]) sau khi thấy nhu cầu của các em sinh sống ở trạm xe lửa Howrah, Calcutta. Các thầy Dòng Bác Ái Truyền Giáo đến đây vào buổi sáng, làm công việc thường xuyên của họ, và cung cấp một vài săn sóc ấy tể, nhưng chúng tôi thấy họ không thể phục vụ cho tất cả mọi vấn đề. Thí dụ, có khi chúng tôi tìm thấy một trẻ sơ sinh trên xe lửa, hay những đứa lớn lạm dụng tình dục những đứa nhỏ hay con gái--và những em nhỏ tuổi không được sự bảo vệ nào.

"Khi khởi sự chúng tôi không có gì cả, và khi chúng tôi xin Mẹ Têrêsa đồ tiếp tế thì mẹ đã cho chúng tôi thuốc men để bắt đầu hoạt động. Bây giờ, nếu một trong những đứa trẻ bệnh nặng hay cần chăm sóc liên tục, thì các chị ở Shishu Bhavan sẽ nhận các em. Chúng tôi bị bắt một vài lần bởi nhà chức trách; nhưng có lần Mẹ Têrêsa đã viết thư cho người

quản lý trạm xe lửa về vấn đề của chúng tôi, sau đó chúng tôi ít bị trở ngại hơn.

"Công việc của chúng tôi là trông coi, trung bình từ 35 đến 40 trẻ từ một đến mười sáu tuổi. Chúng tôi cung cấp một bác sĩ, một y tá và hai thầy giáo, và chúng tôi có viên chức y tế và ba người tình nguyện từ các quốc gia khác đến. Chúng tôi dạy các em những căn bản như toán, địa lý và cách sống bình thường. Chúng tôi dạy các em bằng ba thứ tiếng: Ấn, Bengal và Anh ngữ."

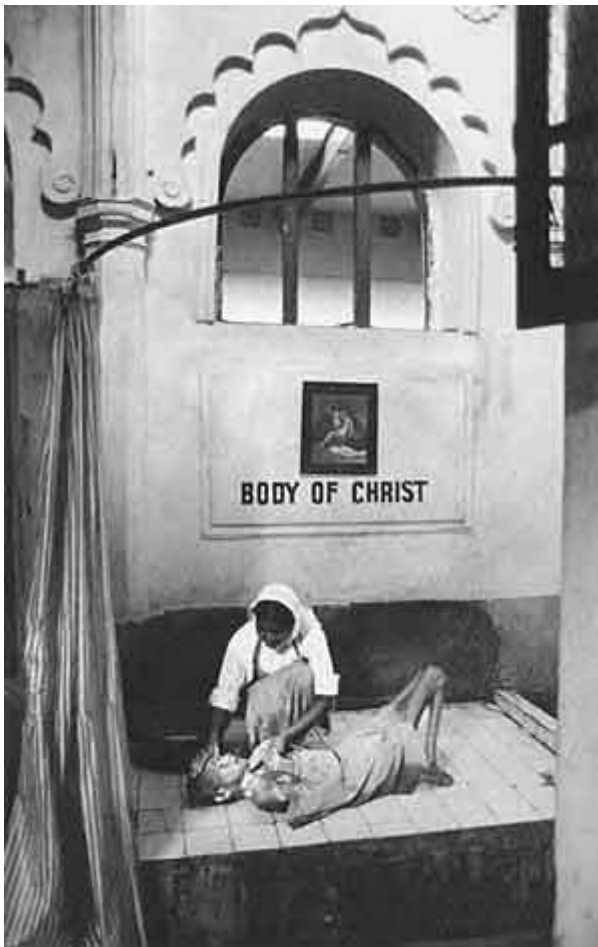
Penny

"Cũng giống như nhiều người thiện nguyện tôi biết, tôi đến Calcutta là do sự 'tình cờ.' Trên lý thuyết tôi chỉ dừng chân trên đường đến Úc. Lúc đó tôi là một chuyên viên thẩm mỹ; tôi vừa mới ly dị và người bạn cũ mời tôi đến thăm họ. Bỗng dưng tôi lạc đến trung tâm YWCA (Hội Thanh Nữ Kitô Giáo) và lập tức được chào đón bởi người điều hành nhóm tình nguyện cho Dòng Bác Ái Truyền Giáo. Cô ấy nói, 'Tôi vừa mới cầu xin Chúa cho có người giúp đỡ chúng tôi và bà đã đến đây.' Cô ấy hỏi tôi có thể đi với cô ấy vào xóm nhà nghèo và kêu gọi các em tiếp tay trong hoạt cảnh Giáng Sinh được tổ chức ở Nhà Mẹ hay không. Bạn có thể tưởng tượng được là tôi đến đó với váy ngắn bó sát người và giày cao gót!

"Vài ngày sau tôi đến Kalighat lần đầu tiên. Thật là một khó chịu khủng khiếp đối với tôi--là một chuyên viên thẩm mỹ, tôi quen với mọi thứ xinh

đẹp, thơm tho, do đó quả thật là một chấn động. Khi một trong những nữ tu yêu cầu tôi tắm cho một bà, tôi nghĩ, Không đời nào. Tôi không thể nào làm được. Tôi đứng đó một cách bất động. Chị ấy gọi tôi và nói, 'Penny, làm ơn mà. Bé họ lên.' Tôi chỉ khóc và trả lời tôi không thể làm được. Rồi chị ấy nói, 'Thôi được, đi với tôi,' và chị bế cái đồng xương nhỏ bé, là cái bà đó, và đem vào phòng tắm. Ngay bây giờ tôi vẫn còn xúc động--ở đó thật âm u vì không có nhiều ánh sáng và tôi tuyệt đối sợ sùng. Và tự nhiên cả căn phòng như rực sáng! Trước đó tôi còn nói 'Không

thể được' nhưng ngay sau đó tôi nhận ra rằng, dĩ nhiên, tôi có thể.

"Tôi bị giao động thật bất ngờ khi nhìn thấy một trong những hình tôn giáo ở trên tường--là hình ảnh thân thể Đức Kitô--và bất cứ ai cũng có thể là Đức Kitô. Không chỉ là người đàn bà nhỏ bé đó trong bộ da lở loét vì chấy rận, nhưng cả thế giới là thân thể của Đức Kitô. Tôi nhận ra rằng những gì tôi có thể làm cho người này thì cũng có thể làm cho bất cứ ai.

"Tôi ở đó sáu tháng, và khi tôi rời Calcutta, tôi nói với Mẹ Têrêsa, 'Con sẽ trở lại.' Ngài trả lời, 'Con sẽ

không trở lại--nơi con ở có nhiều việc phải làm. Có nhiều điều sẽ xảy ra. Thiên Chúa sẽ cho con biết điều phải làm.' Khi sửa sắc đẹp cho các thân chủ, tôi thường cảm thấy thất vọng vì không thể giúp họ đương đầu với những vấn đề tâm lý. Tôi thấy rằng khi người phụ nữ cởi bỏ y phục của họ ra, họ trở nên một đứa trẻ, họ trở nên một người có quá nhiều điều để từ bỏ. Chúng tôi có thể tán gẫu và họ ra về với những vấn đề mà tôi không biết họ phải đương đầu như thế nào. Tôi có thể giúp họ nghỉ ngơi thoải mái nhưng tôi không thể giúp giải quyết những gì sâu kín bên trong tâm hồn khiến họ đau khổ. Và rồi tôi nhận thấy rằng tôi có thể đi học để trở thành một chuyên gia tâm lý--và tôi đã thi hành điều ấy.

"Giờ đây khi nghe những người lớn tuổi nói rằng họ không thể thay đổi vì quá lớn tuổi, tôi nói, 'Xin lỗi tôi không đồng ý, vì tôi đã trải qua điều đó--tôi đã hoàn toàn thay đổi đời tôi khi bốn mươi tám tuổi.'"

Bác Ái Trong Hành Động

Những trang trước kể lại một vài cảm nghiệm của những người đã giúp chúng tôi ở Calcutta. Nhưng tôi lặp lại một lần nữa là bạn không phải đến Ấn độ để ban phát tình yêu cho người khác--con đường bạn sống có thể là Nirmal Hriday của bạn. Bạn có thể giúp người nghèo trong chính quốc gia bạn, như những câu chuyện sau cho thấy:

Dave

"Tôi bắt đầu tình nguyện cho Dòng Bác Ái Truyền Giáo vào đầu năm 1994 sau khi ngồi trước máy truyền hình và xem những hình ảnh ghê sợ ở Rwanda và Somalia. Vợ tôi thường đi buôn bán nên tôi ở nhà một mình và không có gì để làm. Tôi vừa xem vừa suy nghĩ, 'Chúa ơi, có rất nhiều việc phải làm và nhiều chỗ rất cần, phải có người đến đó và làm việc.' Và rồi tôi suy nghĩ mãi. Bạn ngồi đây, hoặc là làm cái gì hoặc là câm miệng lại. Và lúc đó tôi nghĩ xem có tổ chức nào dùng đến sự thiếu thốn khả năng của tôi hay không, vì tôi không có tài cán gì đặc biệt. Đầu tiên tôi làm việc với các nữ tu Dòng Camêlô ở Hoa Thịnh Đốn. Tôi làm việc hai tối một tuần tại trung tâm cho phụ nữ nghiện cần sa ma túy, nghiện rượu, đã từng làm điếm, và những người vừa mới ra khỏi tù. Đó là một chỗ nguy hiểm nhưng tôi học được rất nhiều nơi những người vô gia cư. Bạn thấy, chúng ta thường có coi họ như những người xa lạ từ một hành tinh khác. Không bao giờ chúng ta nghĩ cho họ một chỗ để ở và nói chuyện với họ, vì chúng ta sợ họ có thể bạo động hay tâm tính bất quân bình; nhưng kinh nghiệm cho tôi thấy đó chỉ là số nhỏ. Đa số họ là những người yên lặng, tử tế mà trong quá khứ họ đã có điều gì sai lầm. Họ là những người nhiều cảm xúc và bị nguy hiểm hơn là nguy hiểm.

"Khi Mẹ Têrêsa đến thăm Hoa Thịnh Đốn vài năm trước. Tôi nhớ khi ngài ở trụ sở Quốc Hội trong một buổi tiếp tân, một nghị sĩ đã nói với ngài, 'Mẹ làm công việc thật phi thường.' Ngài trả lời, 'Đó là công việc

của Thiên Chúa.' Ông nói tiếp, 'Nhưng ở Ấn độ, là nơi có quá nhiều vấn nạn, có bao giờ mẹ thành công trong công việc đang làm--đó có phải là sự cố gắng tuyệt vọng hay không?' Ngài trả lời, 'Thưa Nghị Sĩ, chúng tôi không luôn luôn được mời gọi để thành công nhưng chúng tôi luôn luôn được mời gọi để sống đức tin.' Câu trả lời của ngài đã thật sự rúng động tâm hồn tôi.

"Và rồi, gia đình tôi di chuyển sang Âu Châu, tôi đến gặp các chị Dòng Bác Ái Truyền Giáo, họ đã cho tôi công việc tình nguyện ở Luân Đôn, và tôi ở đó cho đến nay. Mỗi sáng tôi sung sướng được ở đây--tôi thật ngạc nhiên nhưng đó là sự thật. Tôi nghĩ, 'Tạ ơn Chúa, và bắt đầu làm việc.' Tôi luôn luôn vui sướng khởi sự, không như những công việc tôi đã từng làm--ở ngoài đời, có trả lương--là nơi tôi luôn luôn bất mãn. Ở đây những gì tôi thi hành thì thích hợp với những gì tôi suy nghĩ ở bên trong. Không có sự tương phản giữa tâm tình, ý nghĩ và hành động."

Gerry

"Tôi thường nghĩ rằng thay đổi thế giới là điều bất khả và có lẽ là ý tưởng điên rồ. Nếu bạn không thích phương cách đó thì hãy thay đổi chính bạn. Đó là những gì tôi đã từng làm trong gia đình, trong công việc và trong cuộc đời tôi. Qua sự thay đổi chính mình tôi có thể tiếp xúc và đến với người khác một cách thân thiện hơn. Lúc trước tôi hút thuốc liên tục và nặng 210 cân Anh, tôi quyết định ngừng tiêu hủy đời mình, tôi bắt đầu chạy bộ và sụt cân và trở nên mạnh khỏe hơn.

"Vài năm trước, khi tôi chạy bộ, có tiếng thì thầm rằng, 'Bạn phải làm một cái gì cho Thiên Chúa.' Tôi không biết phải làm gì. Rồi tôi thấy mẫu tin trong tờ mục vụ của xứ đạo: 'Cần một thanh niên để giúp các nữ tu ở South Bronx trong trung tâm tạm cư cho giới trẻ.' Bởi thế tôi tiếp xúc với họ và đi xuống đó. Tôi nói, 'Thưa dì, tôi đang tìm trung tâm tạm cư,' và chị trả lời, 'Hãy đứng vào góc kia.' Hiển nhiên là chị nghĩ rằng tôi đang cần sự giúp đỡ. Các chị có quy tắc là nhận những người đến từ tối hôm qua trước và những người mới đến phải chờ cho đến cuối cùng. Bởi thế tôi đứng đó, nhìn những người thiếu sự giúp đỡ, người nghiện thuốc, nghiện rượu, người vô gia cư và tôi đứng ngay hàng trước cửa để chờ đợi. Mỗi khi các chị mở cửa và nói, 'Vui lòng đợi,' tôi lại tự nhủ, 'Được, mình sẽ đợi'--và tôi trở vào trong xe, vì trời hơi lạnh. Dân chúng vẫn đứng ở bên ngoài và sau khoảng ba lần mở cửa các chị vẫn nói tôi phải đợi, tôi cảm thấy khó chịu--có lẽ tôi bỏ cuộc. Trời lạnh và tối dần. Tôi nghĩ, 'Mình đứng đây làm gì?' Tôi là người sau chót.

"Sau cùng, tôi bấm chuông. Họ mở cửa và tôi lên tiếng ngay, 'Tôi là Gerry, tôi đến để làm việc tình nguyện.' Họ vui mừng nói, 'Ồ, chúng tôi đang đợi anh!' và đó cũng là lúc tôi biết họ sẽ nhận tôi, vì có một nữ tu cất tiếng nói, 'Anh là người đã từng bị lạnh với những người nghèo.' Và tôi đã đến cánh cửa đó hai lần một tuần trong mười ba năm. Với những ai phải chờ đợi tôi nói, 'Hãy kiên nhẫn,' vì tôi rất hiểu tâm tình của họ.

"Bây giờ tôi là người tình nguyện làm việc toàn thời gian và giúp các chị mở trung tâm ở những nơi khác, kể cả New Mexico với người da đỏ

Navajo. Khi mới đương đầu với người say rượu tôi thấy thật khó để nhận ra Chúa Giêsu đau khổ ẩn giấu trong người nghèo. Nhưng biết rằng tôi phải cố gắng tìm kiếm, vì những người nghèo ở đây không giống như những người ở Calcutta và Mỹ Tây Cơ. Những người ở đây đau khổ nhiều vì nghèo đói tinh thần, mà nó có thể phát sinh bởi suy đồi luân lý và sự thật là, nếu bạn chỉ là người nghèo, bạn không thích hợp với họ. Đó là lý do của những gì chúng tôi làm ở South Bronx; nhưng ở đây không có nhiều người muốn tình nguyện vì chúng tôi cần họ sống thường xuyên ở đây và đa số không muốn sống trong vùng này."

Katie và Ken

"Ông bà nội của Ken ở Ấn Độ và chúng tôi muốn đến thăm ông bà. Chúng tôi quyết định không đi theo tổ chức du lịch mà dùng thời giờ để giúp đỡ các nữ tu ở Calcutta. Kể từ lúc đó, chúng tôi là những người tình nguyện làm việc trong trung tâm của các chị ở Luân Đôn."

"Năm vừa qua, khi chúng tôi đi nghỉ hè ở nước Do Thái, chúng tôi muốn đến thăm vùng Nablus, trong phần đất người Do Thái chiếm đóng, là nơi các chị làm việc trong tình trạng thật khó khăn, chăm sóc những trẻ em và người già từ các trại tị nạn Palestine. Họ khuyên chúng tôi đừng nên đi vì đó là nơi nguy hiểm, nhưng chúng tôi đang ở trên đất nước này và thành phố ấy chỉ cách Giêrusalem 50 dặm về phía bắc, bởi thế không cách nào ở Giêrusalem mà không đến thăm chỗ đó được."

"Chúng tôi không mang theo gì nhiều ngoại trừ một ít vật dụng cho các chị, nhưng tôi nghĩ là các chị rất vui khi thấy chúng tôi đến mà không xá gì nguy hiểm. Họ có một căn nhà xinh xắn trên mảnh đất của họ với năm chị và một linh mục già người Ý. Họ rất tự lập và bị đe dọa thường xuyên, ngay cả bởi những người Palestin--là những người lúc đầu nghĩ rằng họ là dân Do Thái vì chiếc áo saris của các chị có màu xanh và màu trắng trông giống cờ Do Thái! Người Palestine thường ném đá các chị nhưng bây giờ họ đem đến cho các chị những trẻ em tàn tật và người già.

"Chắc chắn là chúng tôi đã học hỏi được nhiều khi giúp đỡ các chị. Một trong những bài học này là bạn sẽ trở nên cứng cáp hơn khi bạn lưu tâm đến sự yếu đuối của người khác hơn là của chính bạn. Chúng tôi thấy rằng khi bù đắp trong việc giúp đỡ người khác, chúng tôi không còn thi

giờ lo cho mình--bởi thế mọi sợ hãi tan biến."

Nigel

"Tôi gặp Mẹ đầu tiên vào năm 1969 khi một linh mục nhà trường mời ngài đến thăm. Lúc đó tôi mười ba tuổi và đối với tôi

Mẹ Têrêsa giống như bất cứ bà già nào khác, nhưng tôi nhớ những gì mẹ nói trong nhà nguyện sau Thánh Lễ hôm đó thật khác thường.

"Các linh mục thường tổ chức các nhóm đến Ý để giúp các chị ở đó. Lúc đó, khoảng thập niên bảy mươi, vẫn có những khu ổ chuột ở Ý. Các trẻ em không có gì để làm nên bị bỏ mặc trong những tình trạng đáng thương. Chúng tôi tổ chức những sinh hoạt thể thao và đủ loại trò chơi cho các em--và các em rất thích.

"Sau khi rời đại học, tôi muốn đóng góp chút gì cho xã hội. Bởi thế tôi quyết định dành thời giờ làm việc với các chị. Đó thật là một kinh nghiệm phong phú--dù rằng tôi nghĩ phải mất hai năm tôi mới thấu hiểu tất cả ý nghĩa của nó. Tôi thích niềm vui của các chị cách đặc biệt, cũng như cách các chị làm việc với dân chúng.

"Chúng tôi sống trong điều kiện khá chật chội ở Kilburn, Luân Đôn, nhưng nơi đó đã thu hút nhiều người, không chỉ những người vô gia cư, mà cả những người trẻ, người già, đủ loại người muốn tham dự. Ở cuối dãy nhà là chỗ tạm cư với 14 giường nằm cho những ông vô gia cư. Thường thường, các chị tổ chức sinh hoạt ngoài trời. Chúng tôi ra đi khoảng 5 giờ 30 sáng, trên những xa lộ và đường mòn, phân phát các giấy mời. Bất cứ ai muốn đến thì cứ đến. Tôi thích như vậy.

"Khi bạn để ý tính nết con người, bạn sẽ quên đi những nhãn hiệu thường dùng như 'nghiện rượu,' hay 'chích choác'--bạn chỉ thấy con người họ và trở nên thân thiện. Không ai rao bán cho họ bất cứ gì. Mẹ nói rằng trong tất cả các căn nhà của Mẹ trên thế giới những gì nhận được miễn phí sẽ cho đi miễn phí. Điều đó đối với tôi thật mỹ miều. Nhiều người đến ở đây hỏi rằng, 'Chúng tôi có phải trả tiền không?' hay

'Chính phủ có cung cấp gì không?' Họ hỏi, 'Làm sao có thể miễn phí được?' Và chúng tôi trả lời, 'Vì nó được trao tặng miễn phí.'

"Có lúc gia đình tôi gặp nhiều trở ngại. Mẹ tôi đau nặng trong tám năm vì bệnh tâm thần, buồn chán và bệnh mất trí nhớ. Mọi thứ như chập xuống trên tôi cùng một lúc. Và khi mẹ tôi thật yếu thì tôi lại thật vững mạnh. Tôi có được những hiểu biết để lo lắng cho gia đình là nhờ làm việc ở Kilburn. Sau khi mẹ tôi chết tôi trở lại làm việc ở Kilburn--tất cả những em trai đều có mặt ở đó đón tôi, thật an ủi và ấm lòng.

"Tôi biết nhiều người muốn làm việc tình nguyện nhưng không muốn gặp rắc rối. Các chị có đủ mọi loại trung tâm ở những nơi đầy dẫy tranh chấp chính trị hoặc bạo động, và nhiều người cho biết, 'Tôi không muốn đến đó, vì không được an ninh.' Nhưng tôi khuyên cứ đến đó đi, hãy chạm với thực tế qua tổ chức Bác Ái Truyền Giáo hoặc bất cứ tổ chức nào bạn tìm được. Đa số chúng ta sợ ra ngoài và gõ cửa nhà người hàng xóm--nhiều người không biết hàng xóm mình là ai. Hãy thử liều: vì cũng có người yêu cầu chúng ta đi chỗ khác nhưng cũng có người muốn làm quen. Và qua sự tiếp xúc, nhiều vấn đề có thể được giải quyết dễ dàng. Nếu tìm đến với người khác thì không thể nào cô độc được, nhất là trong cộng đồng của bạn. Đó là điều hỗ tương--bạn cho đi và được lãnh nhận."

Mary

"Tôi làm việc tình nguyện ở Kalighat và cảm thấy gần gũi với những người ở đây. Đó là một ưu tiên để phục vụ những người hấp hối, để gặp gỡ những người nghèo trong tình cảnh đó, để vượt qua những cách biệt lớn lao giữa Đông và Tây, giữa các nền văn hóa, giữa những giai cấp, và để thực sự tiếp xúc với một ai đó ở mức độ phù hợp với khả năng của bạn. Khi từ Ấn trở về Luân Đôn tôi thật sự rùng mình--tôi thấy mọi sự như giả tạo, cứng nhắc, lớp lang. Nhưng tôi cố gặp gỡ những người nghèo ở đây mặc dù khó khăn hơn. Thí dụ, mỗi ngày khi đi bộ đến sở làm, tôi đi ngang qua một người vô gia cư sống dưới hầm xe điện. Một ngày kia, vào buổi sáng đến sở tôi thấy có một ông để lại một bình thủy và vài miếng bánh mì thịt cho người vô gia cư đó, và khi tan sở, trên đường về ông lấy lại cái bình thủy này. Tôi nghĩ tôi có thể thêm vào một trái cam--và tôi đã làm như thế mỗi ngày. Khi hành động như vậy tôi cảm thấy có sự gặp gỡ tinh thần với các nữ tu--tôi không còn cảm thấy sự ngăn cách giữa các quốc gia hay văn hóa nữa. Như Mẹ Têrêsa nói, 'Chúng ta là những hòn sỏi ném vào biển và tạo nên những gợn sóng,' và gợn sóng đó có thể tạo bởi một hành động phục vụ nhỏ bé, và đó là khởi đầu của nhiều hành động khác, có phải không?'

Geraldine

Đây là một trong những người tình nguyện làm việc ở Los Angeles, cô sẽ cho biết phương cách mà cô đã giúp các thầy về sứ vụ của họ--và lúc đầu dường như cô thấy đó là một thế giới khác biệt. Nhưng cũng như cô Mary ở trên, cô Geraldine thấy rằng khi giúp đỡ người khác bạn có thể giúp đỡ chính bạn.

"Ngày kia tôi giúp đỡ các thầy trong công việc của họ, và có được một ngày tôi không bao giờ quên.

"Mỗi Thứ Bảy và Chúa Nhật, các thầy và những người làm việc của Dòng Bác Ái Truyền Giáo phân phối thực phẩm cho những người vô gia cư ở các đường phố. Ngày kia tôi đi với Thầy Luke, khi chúng tôi lái xe vào một con hẻm, thầy nói, 'Hãy chuẩn bị, vì chỗ này thật dơ dáy--chúng tôi gọi là Khách Sạn Địa Ngục.' Khi đến nơi, khách sạn toàn là rác. Lúc đầu, tôi chỉ thấy một bà ngồi trong cái thùng giấy. Thầy Luke và tôi ra khỏi xe và mùi hôi thối của rác và nước tiểu thật không thể tưởng được. Chúng tôi đi vào cái khách sạn bỏ hoang này, và ở đó có cái sân cũng đầy rác rưởi. Chúng tôi bắt đầu lớn tiếng cho biết có thức ăn và đồ uống. Từ từ những người sinh sống ở đó bắt đầu bước ra, tiến đến chúng tôi. Họ rất cần được săn sóc--thân thể của họ gầy mòn, họ ốm yếu, đói khát, và họ sống trong một chỗ như là Địa Ngục. Khi thấy họ bước ra khỏi khách sạn, tôi liên tưởng đến những phim kinh dị, như thể họ bước ra từ cõi chết. Tôi bị sửng sờ bởi hình ảnh, mùi hôi thối, và sự tuyệt vọng của tất cả những người này.

"Trong khi tôi phân phát trái cây và bánh mì, một bà tên là Margarita tiến đến tôi. Bà bị đau, tay ôm lấy cổ và nói khó khăn. Bà hỏi tôi có biết đường nào để bà đến xin thuốc, dĩ nhiên tôi không biết. Tôi hỏi Thầy Luke và thầy nói chúng tôi sẽ gọi một bác sĩ chữa trị cho bà. Bà Margarita cho biết là bà sống trên tấm nệm dưới một cái cây ở phía bên kia của khách sạn. Chúng tôi bảo đảm với bà là sẽ trở lại. Sau khi lên xe, tôi bắt đầu khóc và không thể ngừng được. Tôi khóc vì cảm thấy sự chán chường và tuyệt vọng; nó xấu xa hơn bất cứ những gì tôi đã từng thấy trong bao năm.

"Bác sĩ Bill, là bác sĩ ngoại thương ở bệnh viện Los Angeles, đến khoảng chín giờ tối. Chúng tôi lập tức đi tìm bà Margarita. Bà nằm trên tấm nệm bên ngoài Khách Sạn Địa Ngục. Bây giờ bà như mê sảng với cơn sốt ít nhất 104 độ. Ở trên đường phố vào giờ này, quả thật là một cảm nghiệm mới đối với tôi. Chỉ cách đó 10 thước là buôn bán ma túy và những sinh hoạt lén lút. Trong khi bác sĩ Bill giải thích cách uống thuốc cho một bà vô gia cư khác, chúng tôi đến gặp bà Margarita và thấy bà cuộn tròn trong tư thế của thai nhi, toàn thân bà run lên. Cái chăn dơ dáy quấn chung quanh bà và ruồi bu đầy như bạn thấy nơi những người chết đói ở Phi Châu. Tôi quỳ gối bên cạnh bà và vuốt ve cánh tay bà thật triu mến. Tôi làm như thế khoảng ba bốn phút. Thật lạ lùng, tôi cảm thấy bà có vẻ dễ chịu. Người bà duỗi thẳng ra và không còn run nữa. Dường như bà đầy bình an và bình tĩnh dù rằng bà đang bệnh nặng và có lẽ đang bị

phản ứng vì thiếu ma túy. Vì đau yếu, bà không thể hành nghề mãi dâm để mua ma túy.

"Phải mất một thời gian khá lâu tôi mới thấu hiểu được những gì xảy ra. Tôi tin rằng chúng ta là những máng chuyển năng lực xoa dịu của Thiên Chúa và chúng ta có thể chuyển tiếp cho nhau. Tôi không rõ ai là người được xoa dịu trong tình cảnh này. Khi đến Los Angeles tôi cảm thấy tan nát vì những xáo trộn khi từ bỏ công việc mà tôi đã làm trong mười tám năm và đối diện với nhiều loại đau khổ của đủ loại vấn đề. Tôi xúc động khi gặp bà Margarita vì từ lâu tôi chưa bao giờ khóc khi thấy sự đau khổ của người khác. Tưởng rằng sự đau khổ của tôi là chính đáng, dù chỉ trong khoảng khắc, nhưng so với những gì tôi chứng kiến ở Khách Sạn Địa Ngục thì sự đau khổ ấy dường như không thấm vào đâu.

"Tôi cảm thấy thật sự có liên hệ với bà Margarita. Ngày hôm sau, chúng tôi đến thăm bà, đem cho bà chén cháo gà và nước uống. Bà dần tỉnh lại và cảm ơn chúng tôi. Tôi bâng khuâng tự hỏi, Tại sao lại là bà Margarita mà không phải là tôi? Đầu óc tôi cho biết, không dễ để trả lời những bí ẩn của cuộc đời."

Peter

"Khi lên mười hai tuổi tôi có xem cuốn phim về Gladys Ailwood, là người đầy tớ gái không có nhiều tiền và cũng không có khả năng nhưng cô đã quyết định trở thành một nhà truyền giáo. Và cô sang Trung Cộng, là nơi đang có chiến tranh, cô đã đem hơn 200 trẻ em vượt núi để thoát khỏi

cảnh chém giết. Và tôi nghĩ, Đó là điều tôi muốn thực hiện vào một ngày nào đó!

"Như mọi thiếu niên khác tôi bắt đầu xa Giáo Hội và làm việc trong kỹ nghệ thời trang may mặc. Tôi là người kiểu mẫu để chụp hình trong thời kỳ 'punk' của thập niên bảy mươi.

"Một ngày kia tôi thấy muốn có một chút bình an và điều gì đó đã thúc giục tôi đến nhà thờ. Thánh lễ cũng như thường lệ nhưng vào cuối lễ, vị linh mục đề cập đến một bà sơ tên là Mẹ Têrêsa và những nữ tu của nhà dòng. Tôi chưa bao giờ nghe về bà và ao ước muốn tìm hiểu thêm nữa. Vì thế tôi đến Dòng Bác Ái Truyền Giáo ở Luân Đôn và gặp bà bề trên, bà hỏi, 'Khi nào con muốn bắt đầu? Thứ Bảy tới được không?' Cho đến bây giờ tôi đã làm việc cho các chị trên mười ba năm và họ giống như chị ruột của tôi--tôi làm đủ mọi thứ cho họ.

"Tôi nghĩ là tôi đang tìm kiếm một cái gì, những gì mà tôi có thể làm cho người khác. Tỉ như giúp các chị phân phối thực phẩm, làm việc suốt đêm, và nói chuyện với những người trên hè phố. Tôi biết rằng những gì tôi đang làm thì thật thích hợp với tôi.

"Những ưu tiên của tôi đã thay đổi hoàn toàn. Sau chút suy nghĩ, tôi quyết định sống bằng nghề săn sóc người khác, mặc dù tôi biết là tiền lương chỉ bằng một phần tư những gì tôi đã được trả trong quá khứ. Bây giờ tôi làm việc trong một bệnh viện ung thư ở Luân Đôn. Tôi là người sắp xếp công việc, nhận người nhập viện và xuất viện. Tôi thấy có những người không than phiền gì cả khi phải chịu đựng những nghịch

cảnh--họ thật can đảm. Đôi khi có những người mất trí đến với tôi và tâm sự với tôi dù tôi không biết gì về họ.

"Những người trong bệnh viện biết tôi làm việc cho Dòng Bác Ái Truyền Giáo và họ rất tốt, cung cấp cho tôi rất nhiều thuốc men để gửi sang Calcutta. Tôi bảo trợ một vài em, theo số lượng của tôi cho phép, và tôi nhận được rất nhiều đồ từ hãng Walt Disney gửi đến--các đồ chơi và phù hiệu cho trẻ em ở Shishu Bhavan.

"Dần dà tôi nhận thức được rằng, càng ít của cải bao nhiêu càng hạnh phúc bấy nhiêu. Khi bạn chứng kiến lối sống đơn giản của các nữ tu, điều đó có thể thay đổi đời sống của bạn. Đó là sự đơn giản, đó là điều tôi yêu thích. Tôi tin là cách đơn giản là con đường dễ nhất để đến với Thiên Chúa."

Tôi luôn vui sướng khi nghe biết những câu chuyện của những người cung cấp dịch vụ cần thiết cho người khác. Một ngày kia, có nhóm thanh niên Ấn Độ đến với tôi và nói rằng họ quyết định thành lập một tổ chức tên HOPE (Hy Vọng) có mục đích giúp đỡ những người tuyệt vọng. Bởi thế họ gom góp tiền bạc và mua 70 tấm nệm cho những tù nhân. Họ hy sinh tiền bạc để mua quà và không bao giờ nói cho ai biết món quà này từ đâu đến.

Những lời cầu nguyện sau đây là những lời tôi rất thích. Tôi gửi cho những người cộng tác với chúng tôi, những người thiện nguyện, những người khách, để hướng dẫn và giúp họ khi họ phục vụ người khác.

*Lạy Chúa, xin giúp con lan tỏa hương hoa của Chúa
bất cứ đâu con đến.*

Xin đổ ngập hồn con với sự sống và thần linh của Ngài.

*Xin hãy thấm nhập và chiếm trọn toàn thể con người con
cách tuyệt đối đến nỗi*

cả đời con chỉ là một ánh hào quang của Ngài.

Xin hãy chiếu sáng qua con, và ở trong con

để bất cứ linh hồn nào con gặp gỡ

đều cảm thấy sự hiện diện của Ngài trong linh hồn con.

Xin để họ nhìn thấy không phải là con những chỉ có Ngài.

Ôi Lạy Chúa!

Xin ở với con, và rồi con sẽ tỏa sáng như Chúa chói chang nhất;

tỏa sáng như một ánh sáng cho người khác.

Lạy Chúa, sự sáng tất cả sẽ từ Ngài; không có gì là của con;

Chính Chúa soi sáng người khác qua con.

Con xin chúc tụng Chúa bằng phương cách mà Chúa thích nhất,

là làm gương cho những người chung quanh.

Xin giúp con rao giảng về Chúa, không phải bằng lời nói nhưng bằng

việc làm, bằng sức mạnh thu hút bởi ảnh hưởng dễ thương của

những gì con làm, bởi chúng có trọn vẹn nhất của tình yêu mà tâm hồn con luôn hướng đến Chúa.

Đức Hồng Y John Henry Newman

Lạy Chúa, xin hãy biến đổi con trở nên có giá trị, để phục vụ anh chị em chúng con trên thế giới, những người sống và chết trong nghèo khổ và đói khát. Xin ban cho họ của ăn hàng ngày qua bàn tay của chúng con; và bởi tình yêu thông cảm của chúng con, xin ban cho họ sự bình an và niềm vui.

Đức Giáo Hoàng Phaolô VI

BÌNH AN

Kết Quả của Phục Vụ là Bình An

Những công việc bác ái thường là công việc của bình an. Bất cứ khi nào bạn chia sẻ tình bác ái với người khác, bạn sẽ nhận thấy sự bình an đến với bạn và với họ. Khi có bình an, thì có Thiên Chúa--đó là cách Thiên Chúa chạm đến tâm hồn chúng ta và tỏ cho chúng ta thấy tình yêu của Ngài bằng cách đổ tràn sự bình an và niềm vui vào tâm hồn chúng ta.

Xin dẫn con qua sự chết đến sự sống,

Từ giả trá đến sự thật.

Xin dẫn con qua thất vọng đến hy vọng,

Từ sợ hãi đến sự thật.

*Xin dẫn con qua ghen ghét đến yêu thương,
 Từ chiến tranh đến hoà bình.
 Xin đổ đầy sự bình an vào tâm hồn,
 Thế giới và vũ trụ của chúng con
 Bình an, bình an và bình an.*

Nhiều nhà của chúng tôi trên khắp thế giới được gọi là "Quà Tặng Tình Yêu" hoặc là "Quà Tặng Bình An" bởi vì đó là một cách để tạ ơn Thiên Chúa vì những ơn huệ của Ngài. Chúng tôi dâng hiến những nhà này như những chỗ nghỉ ngơi cho người nghèo, nhưng chỉ có Thiên Chúa mới có thể hoàn tất công việc của chúng tôi, như Chị Dolores và Thầy Geoff giải thích sau đây:

"Hai sự chữa lành thể xác và tinh thần đều được cung ứng cho bất cứ ai đến Nirmal Hriday. Chúng tôi chỉ có thể chữa trị và an ủi phần xác, còn sự chữa lành tinh thần chúng ta phải quay về với Thiên Chúa. Như thế, phải biết ưu điểm và nhược điểm của mình để quay về với Thiên Chúa vì quá khứ của tất cả chúng ta đều có những đau khổ, và Ngài sẽ chữa lành tất cả. Thật đơn giản, chỉ cần chúng ta quay về với Ngài, Ngài sẽ cho chúng ta sự xoa dịu bên trong, sự xoa dịu tinh thần này giúp chúng ta sống thánh thiện và đẹp lòng Chúa hơn."

"Nếu chúng ta nhằm giúp đỡ phần thể chất của bệnh nhân, và tất cả nỗ lực của chúng ta dành cho họ được khích động bởi nỗ lực yêu thương họ, thì nó cũng có kết quả tinh thần. Về phương diện chữa trị thể lý chúng ta nhìn thấy căn bệnh và biết lượng thuốc cần cho con bệnh. Đây

là những bước căn bản và hợp lý. Về phương diện tinh thần, khi giúp đỡ bệnh nhân, bạn không xét đoán và để sức mạnh tinh thần tự do triển nở thì càng yêu thương người bệnh bao nhiêu, bạn càng cảm thấy cái gì đó đến với bạn và người bệnh về phương diện tinh thần bấy nhiêu. Hãy để Thiên Chúa làm việc trong phương cách của Ngài và rồi mọi sự sẽ xảy đến. Chắc chắn tôi đã từng thấy người ta thay đổi, được tỏ lộ trong một phương cách nào đó là họ đã ý thức được lòng yêu thương của Thiên Chúa. Tuy không nói lên bằng lời nhưng rõ ràng trong thái độ họ cho thấy sự bình an trong con người họ. Thí dụ nhiều người tàn tật thường hủy hoại thân thể--đập đầu vào tường hay xé quần áo, chần nệm--nhưng khi họ được chú ý hay được đối xử một cách mềm mỏng, thì sự thay đổi rõ ràng xảy ra. Chúng tôi thật sự không biết những biến đổi trong con người họ nhưng chúng tôi nhận thức rằng có sự chữa lành nào đó đã xảy ra trong tâm khảm của họ."

Sự chữa lành tinh thần này dường như ảnh hưởng đến rất nhiều người mà chúng tôi cùng làm việc--người chữa bệnh cũng như bệnh nhân chia sẻ sự bình an của Thiên Chúa. Chị Sarah, một trong những người tình nguyện ở nhà dành cho người bị bệnh AIDS ở Hoa Kỳ, chia sẻ vài nhận xét của chị khi làm việc và chị đã bị ảnh hưởng như thế nào:

"Những người đến căn nhà này biết rằng họ sẽ phải chết, họ thấy đây là chỗ thật bình an để nghỉ ngơi--là chỗ mà giả như họ có chút ao ước tìm kiếm Thiên Chúa thì họ sẽ biết được Ngài trong bất cứ phương cách nào thích hợp với họ. Tỉ như, có người tin vào thuyết luân hồi, có người

không. Chúng tôi nói chuyện với nhau thật nhiều về Thiên Chúa và đời sau, so sánh những tư tưởng về sự sống đời này và tưởng tượng những gì sẽ xảy ra vào đời sau. Tất cả những người mà tôi nói chuyện đều rất tin tưởng vào Thiên Chúa. Có khi, nhất là lúc họ gần chết, họ muốn có đức tin của các nữ tu và muốn được rửa tội, nhưng điều này không bao giờ ép buộc.

"Tôi thấy rằng khi làm việc ở đây, đối với tôi vật chất không còn quan trọng và tôi thấy quân bình hơn. Khi làm việc ở văn phòng, tôi ở trong một chỗ thường được gọi là thế giới thật, nhưng khi làm việc tình nguyện với Dòng Bác Ái Truyền Giáo mỗi tuần một ngày, tôi nhận ra rằng đây mới là thế giới thật. Nhà cửa thì không sang trọng hay đẹp đẽ nhưng dân chúng ở đây là những người thật sự sống động, là những người được tái sinh bởi vì họ đang chết. Những người trong phố đang sống nhưng họ thật sự không sống chút nào.

"Làm việc ở đây giúp tôi nhận biết những gì quan trọng ở đời này và ý thức về đời sau. Tôi biết có nhiều người sống mà không có một chút ý thức gì về đời sau. Điều Thiên Chúa cho tôi thấy là Ngài yêu thương tất cả mọi người, bởi thế tôi là ai mà xét đoán người khác? Đời sống tôi, do bởi tình nguyện với Dòng Bác Ái Truyền Giáo, đã phong phú hơn, có chiều sâu hơn, và quân bình hơn giữa vật chất và tinh thần. Tôi đã tìm thấy sự bình an."

Chị Dolores đã thêm những cảm nghiệm của chị về sự bình an của Thiên Chúa khi làm việc với những người hấp hối:

"Khi mới đến nhà dành cho người bị bệnh AIDS, nhiều người thật sự tuyệt vọng. Nhưng sau khi được các nữ tu và người tình nguyện ân cần chăm sóc, họ đã tìm thấy sự bình an trong tâm hồn. Bởi thế, đến với nhà chúng tôi, đối với họ giống như một sự trở về. Nhiều người nói, 'Đây là chỗ sau cùng tôi sống, chỗ sau cùng tôi ở,' và tôi luôn nói với họ rằng, 'Không phải vậy, đây chỉ một chỗ. Từ đây bạn sẽ đến một chỗ thật sự là nhà của bạn, là nơi Cha chúng ta trên trời đang đón chờ.' Và nhiều người khao khát đến đó.

"Khi ở với một người vào giây phút sau cùng và họ ra đi thật bình an, điều đó nhắc nhở tôi rằng, tất cả chúng ta đều phải trải qua giây phút ấy vào một lúc nào đó. Chính tôi cũng ao ước có thể ra đi cách bình an, trong phương cách tốt đẹp này. Tất cả chúng ta đều phải trở về với Thiên Chúa--chúng ta phát sinh từ Ngài và chúng ta sẽ trở về với Ngài--bởi thế khi giúp người khác vào giây phút cuối đời của họ, chúng ta đã tự giúp chính mình."

Chị Theresina nhớ một người đã đến thăm trung tâm ở Luân Đôn và đã viết thư cho chị:

"Sau khi gặp chúng tôi, ông đã viết thư nói rằng khi ở với chúng tôi ông tìm thấy điều mà ông không thể mua được hay ngay cả tự tìm thấy cho chính ông--đó là sự bình an tinh thần. Ông nói ông đã sống trong cảnh rất giàu sang và đó là những lúc ông ít được bình an nhất."

Khi Quên Mình Là Lúc Gặp Lại Bản Thân

Chúng ta có quyền được hạnh phúc và bình an. Chúng ta được dựng nên vì điều này--được sinh ra để hạnh phúc--và chúng ta chỉ có thể tìm thấy hạnh phúc thật và bình an thật khi trong cuộc tình với Thiên Chúa: có niềm vui khi yêu thương Thiên Chúa, có hạnh phúc lớn lao khi yêu thương Ngài. Nhiều người nghĩ, nhất là ở Tây Phương, là tiền của sẽ mang lại hạnh phúc. Tôi nghĩ khi giàu sang bạn khó có hạnh phúc hơn vì bạn khó có thể tìm thấy Thiên Chúa: bạn có quá nhiều điều để lo lắng. Tuy nhiên, nếu Thiên Chúa cho bạn sự giàu sang, thì hãy dùng nó trong mục đích của Ngài--là giúp đỡ người khác, giúp đỡ người nghèo, tạo nên việc làm, cho người khác công ăn việc làm. Đừng phung phí tài sản của bạn. Có cơm ăn, chỗ ở, phẩm giá, tự do, sức khỏe và giáo dục tất cả cũng là quà tặng của Thiên Chúa. Đó là lý do chúng ta phải giúp đỡ những người kém may mắn hơn chúng ta.

Chúa Giêsu nói, "*Những gì con làm cho người bé mọn nhất trong anh chị em ta là làm cho chính ta.*" Bởi thế, điều khiến tôi buồn phiền nhất là khi tôi làm điều sai lầm, làm mất lòng Thiên Chúa cách nào đó, tỉ như do sự ích kỷ và thiếu bác ái. Khi chúng ta làm người nghèo đau khổ, và chúng ta làm đau khổ nhau thì chúng ta đã làm Thiên Chúa đau khổ.

Mọi sự là do Thiên Chúa ban cho và lấy lại, bởi thế hãy chia sẻ những gì bạn được ban cho, kể cả chính bạn.

Hãy vui với hiện tại, đó đã đủ. Mỗi giây phút là tất cả những gì chúng ta cần, không hơn không kém. Hãy vui sống và nếu qua hành động bạn tỏ ra tình yêu tha nhân, kể cả những người nghèo hơn bạn, bạn cũng đem lại hạnh phúc cho họ. Thế giới sẽ tốt đẹp hơn nhiều nếu mọi người mỉm cười nhiều hơn. Bởi thế hãy mỉm cười, hãy hăng hái, hãy vui lên vì Thiên Chúa yêu thương bạn.

Kinh bình an sau đây được viết bởi Thánh Phanxicô Assisi, mà chúng tôi đọc hàng ngày. Nó nhắc nhở phương cách mà chúng ta có thể tạo được sự bình an trong đời sống bằng cách hy sinh cho tha nhân với tấm lòng trong trắng và độ lượng:

Lạy Chúa, xin giúp con trở nên khí cụ bình an của Chúa,

Để nơi thù hận, con đem đến tình yêu;

... nơi xúc phạm, con đem đến tinh thần tha thứ;

... nơi nghi kỵ, con đem đến niềm tin;

... nơi bất hoà, con đem đến sự hoà hợp;

... nơi thất vọng, con đem đến hy vọng;

... nơi bóng tối, con đem đến sự sáng;

... nơi buồn sầu, con đem đến niềm vui.

Lạy Chúa, xin hãy dạy con

... tìm an ủi người hơn được người ủi an,

... tìm hiểu biết người hơn được người hiểu biết;

... tìm yêu mến người hơn được người mến yêu.

*Vì chính khi thứ tha là khi được tha thứ;
 ... chính lúc quên mình là lúc gặp lại bản thân;
 ... chính lúc chết đi là khi vui sống muôn đời.*

Lời kết

Sau đây là những lời kết của những người tình nguyện, Dave, John, và Rupert, những người tìm thấy niềm vui và bình an khi giúp đỡ người nghèo:

"Kể từ khi tôi làm việc ở đây tại Luân Đôn, tôi nhận được nhiều hơn là cho đi. Có niềm vui trong công việc, nhưng nó không phải là tiếng cười hay buổi liên hoan--niềm vui có chiều kích riêng biệt. Nó có thể rất nhẹ nhàng và bất ngờ và cũng có thể là một niềm vui do bình an sâu thẳm như cha mẹ vui mừng khi sinh con, hay khi bạn kết hôn. Tôi sung sướng và vui vẻ được ở đây và tôi coi điều đó quan trọng--công việc làm ở đây thì thật quan trọng--mặc dù rằng tôi không quá háng hái. Tôi bình thản hơn nhiều và bây giờ tôi thấy thoải mái khi làm việc cho tha nhân."

"Đối với tôi, làm việc ở Kalighat là một cảm nghiệm có thể thay đổi cuộc đời. Lúc đầu tôi nghĩ chỉ làm việc một hai ngày nhưng sau hôm đó tôi đã quyết định đến đó mỗi ngày liên tục trong một tháng. Tôi thấy rằng mỗi chiều khi hoàn tất công việc và nghỉ ngơi, tôi cảm thấy như ở Thiên Đàng. Tôi không nói đó là những gì các chị cảm thấy qua công việc hàng ngày, nhưng đó là một khía cạnh khác của đời sống mà chúng ta có thể có được. Công việc đem lại một cảm giác khác với những gì bình thường--tôi thật sự

không biết diễn tả như thế nào, nó thật sự bình an. Sự bình an ngút ngàn đổ xuống trên tôi mỗi ngày."

"Tôi trở nên một con người trọn vẹn hơn khi có cơ hội làm việc với Dòng Bác Ái Truyền Giáo. Không ai tốt hơn người khác--đó là điều tôi đã học được khi đối xử với người khác trong hoàn cảnh khác nhau với những giới hạn của nó. Càng cho đi bao nhiêu bạn càng nhận được bấy nhiêu. Và khi bạn cho đi, bạn sống yêu thương, và giúp đỡ, thì thế giới nhận được nhiều hơn, hơn cả những gì chúng ta biết từ những cố gắng nhỏ bé của chúng ta. Nó giống như một loại thấu cảm với tâm hồn thế giới."

Sau cùng, tôi có chỉ có một thông điệp về sự bình an và đó là hãy yêu thương nhau như Thiên Chúa yêu thương mỗi người. Chúa Giêsu đến để ban cho chúng ta tin mừng rằng Thiên Chúa yêu thương chúng ta và Ngài muốn chúng ta yêu thương nhau. Khi đến giờ chết và trở về với Thiên Chúa, chúng ta sẽ nghe Ngài nói, "Hãy đến và chiếm lấy Nước Trời đã được chuẩn bị cho con, bởi vì ta đói và con đã cho ta ăn, ta trơ trụi và con đã cho ta áo mặc, ta đau yếu và con đã thăm viếng ta. Bất cứ những gì con làm cho người bé mọn nhất của anh em ta là con đã làm cho chính ta."

Xin Thiên Chúa chúc lành cho bạn

Mẹ Têrêsa

Dù Gì Đi Nữa

Con người thì vô lý, sai lầm, và ích kỷ,

Hãy Yêu Thương Họ Dù Gì Đi Nữa

*Nếu bạn làm điều tốt, họ sẽ lên án là làm cho chính bạn với nhiều ẩn ý
Hãy Làm Tốt Cho Họ Dù Gì Đi Nữa*

*Nếu bạn thành công, sẽ có nhiều người giả dối đến với bạn
cũng như có thêm kẻ thù ghét bạn
Hãy Thành Công Dù Gì Đi Nữa*

*Điều tốt bạn làm sẽ rơi vào quên lãng
Hãy Làm Tốt Dù Gì Đi Nữa*

*Sự thành thật và thẳng thắn khiến bạn dễ bị mịch lòng,
Hãy Thành Thật và Thẳng Thắn Dù Gì Đi Nữa*

*Những gì bạn bỏ công xây dựng cả năm có thể tan biến sau một đêm
Hãy Xây Dựng Dù Gì Đi Nữa*

*Con người thật sự cần được giúp đỡ
nhưng họ có thể tấn công bạn nếu bạn giúp đỡ họ
Hãy Giúp Đỡ Dù Gì Đi Nữa*

*Bạn hết mình xây dựng thế giới và chỉ nhận được những đắng cay,
Hãy Cho Thế Giới Hết Sức Dù Gì Đi Nữa*

Bài này được viết trên tường của nhà Shishu Bhavan, nhà dành cho các trẻ em ở Calcutta